

ELKE WEEK VERSCHIJNT EEN NIEUW COMPLEET VERHAAL

Lord Raffles

genaamd
RAFFLES
DE GROOTE ONBEKENDE

DE OVEN DES DOODS

15 cent.

....Twee geweldige armen grepen hem, en trokken hem door de opening....

No. 1264.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal

Uitgave van den ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL, Prinsengracht 627, AMSTERDAM,
Exploitant voor België H. JANSSENS, Vaderlandstraat 46, GENT.

NIEUWE SERIE

DE OVEN DES DOODS

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

EERSTE HOOFDSTUK.

DE MOORDAANSLAG BIJ DE SEINE.

Het was een van die gure, stormachtige avonden geweest, die bij de intrede van de lente somtijds plotseling kunnen volgen op een reeks veelbelovende dagen als de lucht bezwangerd is geweest met de geuren van uitbottende bloemen en heesters, en ons maar al te zeer eraan herinneren, dat wij nog niet hebben afgerekend met den winter.

Laaghangende, loodgrijze wolken joegen in wilde vaart langs den hemel, en slechts nu en dan gluurde de maan in haar eerste kwartier om een wolkenflard heen, om aanstonds weder te verdwijnen.

Spookachtig rees het stalen bouwwerk van den Eiffeltoren omhoog, en teekende zich nauwelijks zichtbaar af tegen den donkeren hemel.

Het was omstreeks een uur in den nacht, en de Seinekaden waren van begin tot einde zoo goed als verlaten.

Wie er nu nog rondzwierven waren de sombere nachtvogels, die op zoek waren naar prooi, of naar een schuilplaats, om er den nacht door te brengen.

Enkele keeren zag men 'n paar politieagenten, die op patrouille waren, gewapend met een sterke zaklantaarn, die treden afdalen van de steenen trappen, die van de kade naar omlaag voeren, naar de breede aanlegplaatsen, die

nauwelijks een meter boven het water uitsteken, en dan liepen zij het schijnsel van hun lantarens vallen onder de brugbogen, waar soms vijf, soms wel twaalf of meer rampzaligen door elkan- der lagen, mannen en vrouwen, verzonken in een diepen slaap, of op heeschen toon zachtjes met elkander fluisterend.

Dan ontwaakten er wel eens een paar, vloekten met oopen geknepen tanden, keerden hun ruggen naar het licht, dat hen beroofd had van een oogenblik vergetelheid, en trachtten weder terug te zinken in dien staat, die hen voor eenige uren ontrukte aan het zware, bijna niet te dragen leven.

De agenten deden dit ook niet voor hun plezier!

Zij waren dan op zoek naar een of anderen misdadiger, en het gebeurde vrij dikwijls, dat er bij een dergelijk bezoek onder die brugbogen onmiddellijk een heftige worsteling ontstond, als zulk een paria vocht om zijn vrijheid, en soms wel eens om zijn leven.

Maar hoe verder men buiten het eigenlijke Parijs kwam, den kant van Auteuil op, hoe stiller het ook onder de bruggen werd, hoe meer verlaten de kaden zich uitstrekten. Bij het Trocadero zijn zij zeer breed. Zoo breed zelfs, dat er een strookje plantsoen in het midden kan

worden aangelegd, terwijl er aan weerszijden nog ruimte in overvloed blijft voor het verkeer.

Het was op die plek, dat drie mannen niet zonder moeite tegen den hevigen wind opworstelden.

Twee hunner scheelden niet veel van elkander in grootte, maar de derde stak zeker nog wel een half hoofd boven zijn metgezellen uit. Hij was ongewoon breed van schouders, en zijn geheele gang, de wijze waarop hij den rug kromde, wezen op een ongehoorde lichaamskracht.

De drie mannen waren tamelijk sjofel gekleed, ofschoon men hen toch onmogelijk verdachte types kon noemen.

Wij zullen hen maar aanstonds noemen. Het waren John Raffles, Charles Brand en de trouwe chauffeur James Henderson.

Raffles bevond zich nog steeds in de Fransche hoofdstad, en hij was ook niet voornemens, ze zoo spoedig weder te verlaten — of de grond moest hem hier te warm onder de voeten worden, en daarvan was voorloopig nog geen sprake.

Want wel hadden er in de lichtstad in de laatste weken eenige voorvallen plaats gehad, die den hoofdcommissaris van politie rijkelijk stof tot nadenken gaven, omdat hij de vaste overtuiging bezat, dat Raffles in die gebeurtenissen de hand had gehad, maar de Groote Onbekende, die een zeer fijnen neus voor dergelijke dingen had, wist zeer wel, dat zijn schuilplaats in alle opzichten voortreffelijk was, en zeker niet zoo gemakkelijk te vinden!

In den loop van zijn verblijf had hij zich geleidelijk al die zaken weten aan te schaffen, die onontbeerlijk waren bij de uitoefening van zijn zonderling beroep. Vermommingen, gasmengsels, bedwelmende middelen, schier volmaakte inbrekerswerktuigen, zijn weergalooze vliegmaschine — en zelfs had hij thans weder de beschikking over zijn duikboot, die goed verborgen lag in een van die talloze rotsspleten, waaraan de kust van Normandië zoo rijk is.

Hij wist dus zijn terugtocht in alle opzichten gedekt, en dat had hem stoutmoedig gemaakt, en al zijn ondernemingen tot dusverre met succes bekroond.

Dien avond had Raffles te Parijs willen herhalen, hetgeen hij te Londen zoo vaak deed — een nachtelijken zwerftocht ondernemen door het somberste deel van de stad, waar de misdaad loert, om daar den toestand te leeren kennen, en indien het mogelijk ware, een aanknoopingspunt te vinden voor nieuwe ondernemingen.

Daarvoor was natuurlijk in de eerste plaats een schamele kleding noodzakelijk, want het is den goedgekleeden vreemdeling niet geraden,

zich te begeven in zekere gedeelten van Vaugirard en de buitenboulevards.

De drie mannen behoeften echter niet bevreesd te zijn, ten eerste omdat hun kleederen hen wel zouden beschermen tegen de hebzucht van iederen apache, ten tweede omdat zij met z'n drieën waren, en ten derde omdat zij wel gezorgd hadden zich te wapenen.

En gold Henderson niet ten overvloede voor zes krachtige mannen?

En zoo hadden zij dan gezworven over de Place la Bastille, over den Boulevard Sébastopol, dan weer over de Place de la République, ten slotte waren zij afgedwaald van de Notre Dame, hadden de Seinekade bereikt, en volgden die nu reeds geruimen tijd zonder dat zich iets merkwaardigs had voorgedaan, behalve een kort gevecht tusschen twee naijverige nacht-typen, die met elkander twistten, en waarvan de een den ander met zijn groot mes had neergestoken.

Men scheen al heel weinig aandacht aan de zaak te wijden, de zwaar gewonde werd door twee agenten naar een hulppost gedragen, de dader had de beenen genomen, en was in de duistere straatjes rondom de wereldberoemde kerk verdwenen.

Zij waren reeds sedert een kwartier niemand tegengekomen en Raffles dacht er reeds aan een taxi aan te roepen, daar het weder verre van aantrekkelijk was, en sedert eenige oogenblikken de regen was gaan vallen, toen zijn aandacht plotseling getrokken werd door een groepje van vier, vijf mannen, die dicht langs de balustrade voortliepen, welke de Seinekade afsluit van het water, en die blijkbaar haast schenen te hebben.

Allen liepen met hun hoofd diep in hun opgezette kragen gedoken, hun handen in hun zakken, hun ruggen gekromd, en hun petten of hoeden diep in de oogen getrokken.

Zij stonden een kort oogenblikje stil bij het begin van een van die talloze steenen trappen, die van de straat naar de eigenlijke aanlegkade voeren, somtijds wel drie of vier meter lager gelegen, hetgeen noodzakelijk is met het oog op den somtijds verraderlijken was van de Seine, en toen leek het alsof het heele groepje plotseling door den grond was gezonken.

Nu weet de lezer, dat Raffles van een zeer nieuwsgierigen aard was, en die plotselinge verdwijning, blijkbaar zonder eenig doel, had zijn aandacht getrokken.

Het zouden wel geen gegadigden zijn voor een slaapplek onder een brug, want de eerstvolgende bevond zich nog wel honderd meters daar vandaan.

Op een van die vlugge rivierbootjes, „mou-

ches" geheeten, behoefden zij natuurlijk ook niet meer te wachten, want de dienst was sedert lang gestaakt.

Veel goeds zouden die mannen dus wel niet in den zin hebben, zoo meende hij.

En het volgende oogenblik zou hij in het gelijk worden gesteld, want een van de mannen keerde terug, verscheen weer boven aan de steenen trap, en begon langzaam heen en weer te schilderen.

Er kon niet aan getwijfeld worden, of die man was een soort van schildwacht, die in opdracht had, voor de nadering van politie-agenten te waarschuwen.

Maar wat wilden dan toch die vier overigen daar beneden?

Lag daar misschien een schip gemeerd, dat zij wilden berooven? Was er op die plek wellicht een ingang van dat eeuwenoude rioolstelsel, dat voor een deel nog dateert uit den tijd der Romeinen?

Had men hier te doen met een samenkomst van misdadigers, die menigmaal hun hoofdkwartier opslaan in een deel van dat rioolstelsel?

Raffles wilde het weten.

Hij fluisterde iets tegen zijn beide metgezellen, en het drietal stak haastig de Seinekade over, op een vrij verren afstand, en gebruikmakend van iedere dekking, totdat zij op hun beurt de meterhooge borstwering hadden bereikt, die aan weerszijden van de Seine van het eene einde van Parijs tot het andere reikt.

Het was daar stikdonker, en daar zij zich gebukt hadden, kon de schildwacht hen onmogelijk zien, temeer daar de balustrade hier een vrij scherpe bocht beschreef om den loop der rivier te kunnen volgen.

Zij kwamen voorzichtig zoo dicht mogelijk naderbij en toen Raffles het waagde, vlug even over de borstwering te zien, zag hij daar, drie meter lager, op de breede aanlegkade en dicht bij den voet van den walmuur, een viertal schimmen, dicht bijeen, en hij hoorde een schor gefluister, terwijl er een klein pakje van hand tot hand ging.

Hij trok het hoofd juist bijtijds weer terug, want de schildwacht had zich omgewend, en kwam nu hun kant uit.

Als Raffles was blijven staan, had de man hem stellig moeten zien, en zou hij zeker alarm hebben gemaakt.

Want dit stond nu wel vast, dat die lieden daar beneden iets verrichtten, waarbij zij niet gestoord wilden worden, en dat van zooveel belang was, dat het plaatsen van dien schildwacht noodig was.

De toestand bleef zoo wel vijf minuten ongewijzigd. Raffles durfde niet meer te kijken, wat

er daar beneden voorviel, omdat de schildwacht nu op dezelfde plek stilstond, en voortdurend links en rechts uitkeek, terwijl hij zichzelf zoo klein mogelijk had gemaakt, opdat zijn silhouet niet zichtbaar zou zijn, tegen den nachthemel.

Maar al kon Raffles niets zien — hij hoorde des te meer. Het kwam hem voor, dat men daar beneden een tamelijk heftige ruzie maakte.

Toen klonk er een dof gebonk, alsof er zware steenen, misschien wel vaten of kisten werden verplaatst, en daarna plotseling iets, dat veel geleek op een onderdrukten kreet van pijn en van woede.

Juist op dat oogenblik richtte de schildwacht zich op, keek snel over de borstwering, en bukte toen bliksemsnel zoo diep mogelijk weer in elkander.

Raffles echter keek opnieuw, en wat hij zag, deed hem aanstonds begrijpen, dat er daar omlaag iets zeer ernstigs aan den gang was, al kon hij de gedaanten slechts met moeite onderscheiden.

Het leek wel alsof er een soort gevecht werd geleverd, waarbij vier mannen een vijfden heftig sloegen, onder het slaken van gedempte, rauwe kreten.

— Wacht eens even! zeide Raffles halfvloed, daar zullen wij eens even een stokje voor gaan steken!

Hij had zich opgericht, en op hetzelfde oogenblik zag de schildwacht hem.

De man liet een schellen waarschuwingskreet hooren, en tegelijkertijd trok hij zijn mes, want er blonk iets in het onzekere licht van de maan, toen hij met een katachtigen sprong te voorschijn kwam, en zich op Raffles wilde werpen.

Hieraan deed de man zeker zeer verkeerd, maar als zijn verontschuldiging kan worden aangevoerd, dat hij meende, met slechts één man te doen te hebben. Brand dook eensklaps voor Raffles op, plaatste zijn voet voor den schildwacht, die struikelde, terwijl het mes uit zijn handen vloog.

Hij richtte zich brullend van woede op, en dat was voor Brand een prachtige gelegenheid om den man met een verschrikkelijken vuistslag te vellen.

Intusschen was er met dit alles een kostbare minuut verstreken, en toen Raffles nogmaals over de borstwering keek, zag hij dat de vier kerels daar beneden, die blijkbaar niet precies wisten wat er voorviel, haastig den vijfden man, die waarschijnlijk bewusteloos of gekneveld was, tot aan den kant van de aanlegkade sleurden, en hem daar in het water wierpen.

Het gaf een doffen plons, en de man was waar-

schijnlijk gebonden, want hij zonk als een kei, en kwam niet meer boven.

— Nemen jullie de schurken voor je rekening! riep Raffles, opgewonden. Ik zal dien ongelukkige trachten te redden. Maar loop hen niet te ver na — ik zal misschien hulp noodig hebben.

In een ommezien waren zij de steenen trap afgesneld, en wierpen zich op de vier moordenaars.

Dit is eigenlijk niet volkomen juist, want twee hunner hadden hun komst niet eens afgewacht, maar hadden in allerijl het hazenpad gekozen.

Zij moesten de plek hier wel zeer goed kennen, en ijlden in de duisternis voort als hazen, verdwenen achter een stapel kisten, doken een klein eindje verder weer op, en werden toen voorgoed onzichtbaar.

De twee overigen begingen de onvergeeflijke domheid, tegenstand te willen bieden, waarschijnlijk om de vlucht van hun makkers te dekken, en dat bekwam hun zeer slecht, want Henderson sloeg een hunner bijna half dood, en dat met een enkelen slag van zijn verschrikkelijke vuist, hard als ijzer, en zoo groot als een kinderhoofd. De man rolde wel vijf, zesmaal om en om, en bleef toen, bebloed en bewusteloos, liggen op het uiterste randje van de aanlegkade, met zijn bovenlichaam over het water heen.

De tweede had ook een mes getrokken, maar hij kon het niet eens opheffen, want Brand sloeg hem met zijn korten gummiknuppel op het hoofd, en de man zakte met een soort van snik in elkaar, draaide om zijn eigen lengteas, en strekte zich toen als het ware op den modderigen grond uit, alsof hij ging slapen.

Maar nog voor dat gebeurde had Raffles reeds zijn colbert uitgeworpen, had zijn zware schoenen uitgetrapt, en was in het koude, modderige Seinenwater gedoken.

Er verliep bijna een halve minuut, terwijl Brand met kloppend hart naar de borrelende oppervlakte van het water keek, en zich angstig

afvroeg wat er geschied was, toen Raffles weer boven water verscheen, terwijl hij blijkbaar met de grootste moeite iets in zijn armen ophief, en hem hijgend toeriep:

— Tracht hem te grijpen! Ga languit op de kade liggen. Ik zal je een van zijn handen trachten toe te steken, die je moet vatten. De ellendingen hebben zijn beenen met steenen bezwaard.

Brand deed onmiddellijk wat hem gezegd was, wierp zich plat voorover, en reikte zoover, dat hij juist de hand kon grijpen van het slachtoffer, terwijl Raffles diens arm ophief, terwijl hij steunde van inspanning, want het is geen kinderwerk, een zwaren drenkeling, die bovendien steenen van zestig kilo zwaarte aan de beenen heeft, boven water te heffen.

Maar zoodra Brand die eene hand gevat had, was het moeilijkste gedaan.

Raffles liet den man even los om adem te scheppen, en riep toen Henderson toe:

— Een mes, James! Vlug!

Henderson nam het mes op, dat een der schurken getrokken had, en wierp het Raffles handig toe.

En dadelijk dook deze weer onder, en een paar tellen later voelde Brand aanstonds aan het afnemen van het gewicht, dat Raffles erin geslaagd was, onder water de touwen door te snijden, waarmede de zware steenen aan de voeten van den ongelukkige waren vastgemaakt.

Raffles kwam weer boven, proestend en het vuile water uit zijn haren schuddend, wierp het mes op de kade, en hief den drenkeling toen zoover boven water, dat Brand en Henderson hem gemakkelijk op de kade konden trekken.

De man leefde nog, dat was aanstonds te zien, maar hij was bewusteloos niet alleen door het water dat hij had binnengekregen, maar ook door een aantal ernstige verwondingen, die de moordenaars hem hadden toegebracht.

TWEEDE HOOFDSTUK.

WAT MIGGI-MAUGGI VERHAALDE.

Raffles perste zoo goed mogelijk het water uit zijn kleeven, zoodra hij zelf op de kade was geklauterd, boog zich over den man heen, en zeide op zachten toon tot Brand:

— Kunstmatige ademhaling toepassen! Pers voor alles het water uit zijn longen! Ik ga wat

heen en weer loopen, om warm te worden. James, roep een taxi aan.

— Moet deze man niet naar een gasthuis gebracht worden? vroeg Brand, die den drenkeling reeds op den buik gelegd had, en nu schrijlings over hem heengebogen zat, gereed om door

zachten, herhaalden druk het water uit 's mans maag weg te persen.

— Neen Brand! Althans niet onmiddellijk! Hier zit natuurlijk iets achter, en die man kan ons misschien van nut zijn — wat niet zoo zou zijn, als wij hem nu naar een gasthuis gingen brengen!

— Dus de politie moet niet gewaarschuwd worden?

— Dat nog veel minder! Tenminste — niet voor wij hier vandaan zijn! Zij kan dan mijnenwege die schurken komen halen, die waarschijnlijk wel bij haar bekend zullen zijn. Als deze man dan later een aanklacht wil indienen, kan hij het altijd nog doen!

— Maar waarom dat alles?

— Omdat ik een pakje heb heen en weer zien gaan van de eene hand in de andere, Brand — en omdat de beraamde moord op dezen man iets ernstigs beduidt en dat ik wil onderzoeken.

Raffles was onder het praten heen en weer gaan lopen, om den bloedsomloop te herstellen, want het water was ijskoud.

Henderson was reeds de steenen trap weder opgesneld, en keek uit naar een taxi.

Een kort oogenblik moesten de drie mannen vreezen, dat het gerucht van den strijd, hoe kort die ook geduurd had, gehoord was, maar alles bleef stil, geen enkele voorbijganger, geen enkele agent vertoonde zich.

Brand ging intusschen ijverig voort met de behandeling van den drenkeling, uit wiens mond, met behulp van een zakdoek open gehouden, een groote golf modderig Seinewater te voorschijn was gekomen, een gelukkige omstandigheid, die hem wellicht het leven zou redden, althans wanneer er niet te veel water in de longen was gedrongen, hetgeen in zoo menig geval nog weken later den dood van een drenkeling kan veroorzaken.

Die drenkeling moest zeker een stevige kerel zijn, want reeds na vijf minuten voelde Brand het lichaam onder zijn handen trillen, en toen hij hem weder op den rug wentelde, waren slechts weinige bewegingen voldoende, om de ademhaling weder te herstellen.

De man sloeg de oogen op, keek een oogenblik verwilderd rond, zag vaag het gezicht van Brand over zich heengebogen, en begreep dadelijk dat hij met vrienden te doen had.

Hij rochelde, weer kwam een golf water uit zijn mond, toen trok hij zijn armen los, en gromde:

— Laat dat nu maar waaien, maat! Miggi-Mauggi is niet van was gemaakt! Ik dank je — ze hadden me daar leelijk te pakken genomen — maar ze zullen van me hooren — dat zweer ik je!

Hij sprak slechts met moeite, maar eensklaps hield hij op, daar hem iets scheen in te vallen, en hij stak een bevende hand in zijn broekzak.

Hij haalde een heel klein pakje te voorschijn, dat wel van linnen gemaakt scheen, wikkelde het los, haalde er een paar voorwerpen uit, die zeer veel geleken op die vierhoekige, opgevouwen stukjes papier, waarin poeders bewaard worden, en zeide knarsetandend van woede:

— Bedorven! Vervloekt! Zevenhonderd franc naar de maan! Drie gram, mijne heeren! Op mijn woord — drie gram!

— Wat is het? vroeg Raffles, die voortdurend heen en weer was blijven loopen, maar nu even stilstond.

— Sneeuw mijnheer! antwoordde de man.

Aan dat eene woord had Raffles genoeg. Hij wist dat men te Parijs onder dien naam cocaïne verstond, het bedwelmende poeder, dat reeds zoo verschrikkelijk veel verwoestingen heeft aangericht, en dat duizenden menschen, alleen in Parijs reeds tot even zooveel levende wrakken heeft gemaakt.

Hij keek den ander strak aan, en zeide toen kortaf:

— Zoo — een sneeuwsnorkelaar? Een tus-schenhandelaar? Ik zal je wat zeggen, man — ik heb heel veel lust om je maar weer in de Seine te smijten!

— Ieder verdient zijn brood zooals hij kan! zeide de man onverschillig.

— Dus dat was de zaak! Je kwam hier zeker een partij cocaïne aanbieden, en toen de schurken het eenmaal in handen hadden, wilden zij de koopsom in handen houden, en wierpen je daarom in de Seine!

— Zoo is het! zeide de man, die zichzelf Miggi-Mauggi genoemd had, lakoniek.

— Hoeveel had je er voor bedongen?

— Honderd twintig duizend francs! Het was bijna een half ons! En ik had waarlijk moeite genoeg gehad om het mij te verschaffen! Maar ze zijn niet van me af — en ik zal ze wel krijgen!

— Ik zou mij voorloopig maar wat bedaard houden, zeide Raffles streng. Je bent ernstig gewond, en je verliest veel bloed!

De drenkeling wilde zich oprichten, maar hij viel bijna aanstonds weer achterover.

Hij was zeker een krachtig man, maar het bloedverlies en het langdurig verblijf onder water deden toch hun uitwerking gelden, want hij slaakte een diepe zucht en viel opnieuw in zwijm.

Juist op dat oogenblik boog Henderson zich over de borstwering heen en riep op gedempten toon:

— Hier is de taxi, Mylord!

— Beloof den chauffeur een goede fooi — zeg dat hij twee menschen in zijn wagen krijgt, die in de Seine hebben gelegen, zeg hem ook dat wij alle schade zullen vergoeden! Brand, laten wij dien man naar boven dragen.

Niet zonder moeite droegen Brand en Raffles den bewusteloozen man de smalle, steenen trap op die naar boven voerde, en vervolgens naar een taxi, die op een tiental meters afstand voor het trottoir stond te wachten.

De chauffeur trok een tamelijk leelijk gezicht, toen hij dat troepje armoedige mannen zag aankomen, waarvan er twee nog dropen van het water, maar zijn trekken klaarden aanstonds op, toen Raffles hem een bankbiljet in de handen duwde.

Ook dat biljet was nat, maar dat hinderde niet!

Raffles nam Brand terzijde, nadat de drenkeling in de auto was gelegd en fluisterde:

— Luister Brand! Wij zullen dien man voorloopig naar ons huis in Battignolle brengen. Het is pikdonker, hij is bewusteloos, en hij zal dus niet weten waarheen hij gevoerd wordt. Maar er is geen plaats voor ons vieren in dien wagen, en jij zult dus eerst de politie telephooneeren, in een apotheek bijvoorbeeld en haar zeggen wat er gebeurd is — en dan zul je zelf een auto nemen en ons volgen. Zooals gewoonlijk laat je natuurlijk den wagen niet tot vlak voor het huis rijden, maar je stapt een honderdtal meters eerder uit.

— Moet ik de politie iets zeggen van die cocaïnehandel?

— Niets daarvan! Want dan vraagt zij natuurlijk waar die man gebleven is, en dat wil ik juist de eerste dagen verborgen houden.

— Waarom?

— Omdat het de beste manier is, de dieven van de cocaïne op te sporen!

— Ben je dat van plan?

— Wat een vraag! Dat spreekt immers vanzelf! Die lieden handelen zeer vaak in opdracht van rijke groothandelaars — en het moet een genot zijn, een van die ellendelingen, die bestaan van het ongeluk hunner medemenschen, een poets te bakken.

— Ik zal doen wat je me gezegd hebt, Edward!

Raffles keerde naar de auto terug, nam er in plaats met den drenkeling, terwijl Henderson naast den chauffeur ging zitten en den man last gaf, zoo hard mogelijk te rijden.

De chauffeur wilde zelf niets liever, maar het duurde toch nog bijna een half uur voor de wijk van Battignolle bereikt was, waar de auto stilstond aan het begin van een van die boomenrijke, stille straten, die U zouden doen wanen,

dat gij in een groot dorp waart, inplaats van in de wereldstad Parijs.

Natuurlijk was de man wel wat verwonderd, toen hij daar door twee eenvoudig gekleede lieden een derden man, die bewusteloos scheen te zijn, uit zijn wagen zag tillen, maar het geschiedde juist tegenover een apotheek, die overigens gesloten was.

Als het iets merkwaardigs was geweest, iets misdadigs, dan zou hij het den volgenden dag wel in de krant lezen.

Raffles, stuurde den chauffeur onmiddellijk weg, en droeg met de hulp van Henserson den altijd nog bewusteloozen man met zijn zonderlingen bijnaam tot dicht bij het kleine, eenzame huis, dat daar zoo vredig lag.

Bijna op hetzelfde oogenblik hield de auto van Brand stil in de verte en tien minuten later had de jongeman zich bij hen gevoegd, in de kleine huiskamer gelijkvloers, waarheen de reus en Raffles den man reeds hadden gedragen, dien zij zoo juist bijtijds van den verdrinkingsdood hadden gered.

— Wel? vroeg Raffles, zonder op te zien van Miggi-Mauggi, over wien hij stond heengebogen.

— Het is in orde! Ik heb de politie gewaarschuwd, die aanstonds de drie kerels zou gaan oppikken, maar zonder te zeggen waar het om ging. Ik heb haar wijs gemaakt, dat ik uit de verte getuige was van een gevecht, en uit vrees niet naderbij durfde komen.

— Uitstekend! Als die kerels niets willen loslaten, dan moeten zij dat zelf maar weten!

— Zij zullen wel moeten! hernam Brand droogjes. Ik heb eraan toegevoegd, dat zij hen vooral een paar dagen moesten vasthouden, omdat dan waarschijnlijk de man wel zou komen opdagen die hen zou aanklagen van moord met voorbedachten rade!

— Bedoel je daar dezen man mee? vroeg Raffles, voor het eerst opziende. Dan heb je te veel gezegd, Brand! Dat doen deze lieden maar in zeer zeldzame gevallen, en de reden ligt voor de hand: zij zijn zelve niet schuld vrij, en zouden zich in een heel moeilijk parket kunnen brengen, door hun medeplichtigen aan te klagen.

— Maar het geldt hier een moordaanslag! riep Brand uit.

— Dat is wel mogelijk, maar deze man was een cocaïnehandelaar, er staan strenge straffen op het in voorraad hebben en verhandelen van de doodelijke sneeuw — en aan die straffen zal hij zich liever niet willen blootstellen! Lieden als hij knappen dergelijke zaakjes liever persoonlijk op! Maar ik geloof dat hij al weer bijkomt! Hij schijnt van een taaie constitutie te zijn!

Inderdaad sloeg de gewonde de oogen op, keek verbaasd rond, trachtte zich op te richten, maar liet zich met een zucht weer neervallen, met een pijnlijken trek om zijn mond.

— Beweeg je maar niet, vriend, zeide Raffles. Charles, reinig de wonden van dien man eens goed, en verbind ze. Ik ga intusschen droge kleeren aantrekken! En dan zullen wij eens verder praten.

— Er valt niets te praten — er valt alleen maar te handelen, bromde de cocaïnehandelaar. En als ik de schooiers te pakken krijg —

— Daar zal voorloopig geen sprake van kunnen zijn, vriend — want je hebt een been gebroken, antwoordde Raffles rustig. En het is een leelijke fractuur ook. Er zijn splinters van het gebroken been in het vleesch gedrongen en ik bewonder je uithoudingsvermogen! Menig ander zou hebben geschreeuwd van pijn! Behandel hem dus wat voorzichtig, Brand! voegde Raffles er zachtjes aan toe, reeds op den drempel van de deur staande.

Toen hij een kwartier later in de kamer terugkeerde, na een bad te hebben genomen, ten einde zich te reinigen van het smerige Seine-water en zich in droge kleederen te hebben gestoken, bevond Raffles dat Brand de wonden van Miggi-Mauggi reeds gezuiverd, met een heelende zalf ingesmeerd, en verbonden had.

Met de hulp van Henderson, die in deze soort van dingen zoo teeder en angstvallig terwerk ging als een kindermisje, had hij den gewonde ontkleed, alles stond reeds gereed voor de behandeling van het been.

De man was met zijn rechterbeen tijdens de heftige worsteling waarschijnlijk op den scherp kant van den wal terecht gekomen, het been was gebroken, en de wonde zag er vrij leelijk uit.

Toch vertrok Miggi-Mauggi geen spier bij de zeer pijnlijke behandeling van het verwijderen van de kleine beensplintertjes.

Met kundige hand, en geleid door zijn ervaring, zette Raffles het been, spalkte het zorgvuldig, zwachtelde het, en eindelijk was alles gereed, na een ingespannen werk van bijna een uur.

En daar lag de vreemdeling nu, en zijn donkere oogen keken beurtelings naar de drie mannen.

Het was duidelijk, dat hij van al hetgeen er met hem geschiedde heel weinig begreep, en zich volstrekt niet kon voorstellen, wie die drie mannen waren, die zich zooveel zorg om hem getroostten.

Raffles was naast het met heldere lakens bedekte bed komen zitten, keek een oogenblik neer op het baardige, woeste gelaat, en begon toen:

— En nu zou ik om te beginnen wel eens van je willen weten Miggi-Mauggi, hoe je ware naam is!

— Dus je bent van de politie? vroeg de man aanstonds wantrouwend.

— Als dat zoo was, zou je niet in een particuliere woning liggen!

— Dit is dus geen ziekenhuis?

— Geen sprake van! Zie je hier soms verpleegsters?

— Maar wie zijn jullie dan?

— Laten wij maar liever voorloopig onze namen maar niet noemen! gaf Raffles kortaf ten antwoord.

— Ben jij de man die me uit het water heeft gehaald?

— Ja, en het ging niet zonder moeite! Je weet natuurlijk dat ze zware steenen aan je beenen hadden gebonden?

— Of ik het weet! riep Miggi-Mauggi op een woesten toon van wraakzucht en haat. Maar hoe heb je het klaar kunnen spelen met die ellendelingen? Ze waren met hun vijven!

— O, dat had niets om het lijf — want wij waren met ons drieën — en kijk dezen man maar eens even aan! Hij is wel zes anderen waard!

Niet zonder moeite richtte de gewonde het hoofd naar den reus op, toen trok hij zijn wenkbrauwen dicht bijeen, scheen met moeite ergens over na te denken, mompelde iets onverstaanbaars voor zich heen, keek Raffles scherp aan, en sloot toen voor een kort oogenblik de oogen.

— Het is een vreemde zaak! zeide hij eindelijk weer. Wat had je je het lot van zoo'n vreemden kerel als ik aan te trekken?

— Hadden wij je dan voor onze oogen moeten laten verdrinken? riep Brand verontwaardigd uit.

— Wisten jullie wat de zaak was?

— Neen, dat hebben we pas ontdekt, toen we een heel klein pakje van dat bekende witte poeder te voorschijn zagen komen, dat waardeeloos was geworden door het Seinewater.

De man keek Brand een oogenblik met een duisteren blik aan, en zeide toen kortaf:

— Iedereen tracht op zijn manier aan een broodje te komen! Als er lui zijn die zich met sneeuw willen vergiftigen dan moeten zij dat zelf weten! Ik ben geen boetprediker!

— Dat behoeft men niet te zijn — en men kan er toch niet toe willen medewerken tienduizenden menschen in een enkele stad in het verderf te storten, man! zeide Raffles streng. Heb je dan nooit nagedacht over de verschrikkelijke schade die je toebrengt aan je eigen volk?

— Ik ben geen Franschman! bromde de man. Ik ben een Belg.

— Alsof dat eenig onderscheid maakt, zeide Raffles hoofdschuddend. Nu, je hebt er in ieder geval voor moeten boeten — misschien brengt het je wel tot andere gedachten! Je kunt hier blijven totdat je genezen bent — en dan zullen wij je brengen naar waar je wilt zijn, des nachts, want ik wil niet dat je zult ontdekken waarheen we je gebracht hebben!

Miggi-Mauggi keek Raffles verwonderd aan en wilde iets vragen, maar deze viel hem kortaf in de rede en zeide:

— Stil! Het is nu aan mij te spreken! Had je het geld voor de sneeuw daar beneden aan de Seinekade moeten ontvangen?

— Natuurlijk! Dat was de afspraak! antwoordde de gewonde op woesten toon. Maar zoodra zij het pakje in hun klauwen hadden, vielen zij op mij aan, en de rest zullen jullie wel gezien hebben!

— Kende je die mannen?

— Zou ik ze niet gekend hebben? Ik heb al eens meer zaakjes met hen gedaan, maar nooit van dien omvang!

— Handelen zij voor zichzelf?

— Anders wel, maar in dit geval traden zij op voor iemand dien zij zelven ook niet kennen — een piekfijnen mijnheer — groot-handelaar! Hij doet in morphine ook, en ze zijn allemaal zoo bang voor hem als voor den baarlijken duivel. En toch heeft niemand van de jongens hem nog ooit persoonlijk gezien — of niemand weet tenminste waar hij ergens uit-hangt of hoe zijn naam is! Hij komt wel eens zelf zaken doen, en dan heeft hij altijd twee kerels bij zich, die zeker allebei stom zijn, want ze zeggen nooit een woord, maar ze zijn gemeen sterk, en dat is een soort lijfwacht voor hem, begrijpt U? En onder de cocaïnelui mag dat ook wel, dat kan ik U verzekeren! Groote zaken doet hij altijd zelf — en dan verschijnt hij meestal in afgedragen kleeren — om niet in het oog te loopen, en vijf meter achter hem sjokken die twee bloedhonden van hem mee! Ja, het is me een lieverdje!

Brand had vol verbazing toegeluisterd, en begreep niet veel van de loslippigheid van dien man, totdat zijn oog viel op de roode blosjes op 's mans kaken, en nu begreep hij, dat Miggi-Mauggi koorts had gekregen, en in dien toe-

stand meer losliet dan hij anders waarschijnlijk wel gedaan zou hebben.

Raffles had dien toestand ook wel opgemerkt, en maakte er handig gebruik van.

— Hoe zijn de namen van de vijf kerels, of tenminste van de vier die daar beneden waren, want de vijfde stond op wacht.

— Daar beneden waren De Rat, De Neus, Philip de Schoone, en Schele Jaques! antwoordde de gewonde aanstonds.

— Ik herinner mij dat wij een heel schelen kerel en een man met een verbazenden kokker van een neus daar beneden hebben laten liggen! zeide Brand op levendigen toon.

— Dan zijn dus De Rat en Philip de Schoone met de sneeuw ontkomen! hernam Raffles rustig. Waar zouden zij nu wel heen zijn gegaan denk je? Waar houden die kerels verblijf?

— Je kunt hen, tenminste als je wat voort-maakt, vinden in een klein kroegje dicht bij de Hallen, aan den kant van de groenten-afdeeling, want boven dat kroegje wonen ze!

— Maar zullen zij niet bang zijn dat zij daar zullen worden achterhaald?

— Waarom zouden ze? Ze gelooven toch dat ze me koud hebben gemaakt?

— Dat is zoo! Die vluchtelingen kunnen nog niet weten, dat ik erin geslaagd ben, je weer boven water te brengen! Nu, vriend Miggi-Mauggi, hoe dan ook je ware naam mag zijn, ik verzeker je, dat wij die heeren wel te pakken zullen krijgen.

— Waarom? Waarom laat je het mij niet opknappen?

— Dat zal ik je zeggen! Het is mij minder om die schelmen te doen, dan wel om het moorddadige poeder dat zij willen verhandelen — Maar in de allereerste plaats om dien deftigen geheimzinnigen vreemdeling, om den groot-handelaar, die het wil koopen! Want ik wil het wel zeggen, man, omdat je mij toch niet zult kunnen schaden — degeen die je uit het water haalde was John Raffles!

De gewonde keek den man die naast zijn bed zat een oogenblik met een flauwen glimlach aan, en mompelde:

— Daar heb ik al aan gedacht, toen ik dien grooten kerel daar zag!

En toen sloot hij de oogen, wendde het hoofd af, en viel in slaap.

DERDE HOOFDSTUK.

IN HET WIJNHUIS „DE GROOTE KAN”.

Vijf minuten later reeds had Raffles alles in gereedheid gebracht voor de expeditie die hij nog aanstonds wilde ondernemen. Zeer waarschijnlijk zou de geheele nachtrust van de drie mannen er mee gemoeid zijn, maar daarover mochten zij zich niet beklagen, nu het een zaak van zulk een groot belang betrof.

Met bed en al werd de cocaïnehandelaar die gerust sliep, naar een ander vertrek gedragen, vanwaar uit hij, zelfs al zou hij in staat zijn geweest om zich te bewegen, onmogelijk had kunnen ontsnappen.

Het zag er zoo op het oog uit als een gewone kamer — maar vensters bezat het niet, want het lag onder den grond, en de deur was zeer zwaar en van stevige grendels voorzien.

Raffles wist dat de man op zijn minst den geheelen nacht rustig zou doorslapen, nu hij hem zooeven een middel had ingegeven, hetwelk de koorts zou bestrijden, en hem kalm zou doen slapen.

Want dit kon wel eens een onderneming worden, waarbij niemand van het drietal gemist kon worden.

Het was reeds over tweeën toen de drie mannen opnieuw het kleine huis verlieten door de tuindeur, die uitkwam op een soort van steeg of pad, van de eene straat naar de andere voerende, tusschen twee rijen vrij hoge tuinen door, die bijna geheel schuilgingen onder een overvloed van wingerdplanten en boomloof.

Het was dan ook volkomen onmogelijk, dat een buur iets van die nachtelijke uitgangen bemerkte.

Het was thans niet zoo gemakkelijk, een taxi te vinden, en Raffles wilde bij deze gelegenheid toch liever niet zijn eigen auto gebruiken.

Over weinige dagen zou Henderson gereed zijn met het plaatsen van een zeer sterken motor in een wagen, die uiterlijk volkomen geleek op een langgebruikte taxi — maar daaraan hadden zij op dit oogenblik nog niets.

Toch vonden zij nog tamelijk spoedig een taxi, waarvan de chauffeur bereid was, hen tot aan de Hallen te rijden, dat geweldige complex van markthallen, door Zola „De Buik van Parijs” genoemd.

Toen zij daar aankwamen was het nog zoo vroeg, dat er op zijn minst nog een uur zou

verloopen alvorens de eerste karren met groenten uit de provincie zouden komen aanrijden.

Het was ook nog donker, en pas over een paar uren zou de zon opkomen.

Toch was er hier en daar in de kroegjes, die zich bij vele dozijnen in de buurt van de groentenmarkt-hallen bevinden, reeds leven te bespeuren, want er moest gezorgd worden voor ontzaglijke hoeveelheden koffie en andere dranken voor al die boeren en die helpers, de vee-drijvers, de handelaars in pluimvee, die aanstonds zouden komen opdagen, en van de markthallen een ware bijenkorf zouden maken, vol lawaai en getier.

Het door Miggi-Mauggi bedoelde kroegje was niet zoo moeilijk te vinden.

Het bevond zich op den hoek van een nauwe steeg, en het was zeker een der oudste huizen op die oude plek.

Het was een smal, een weinig vooroverneigend huis, bestaande uit drie verdiepingen, en gelijkvloers, waarschijnlijk in de gelagkamer dus, brandde een enkel gaspitje.

Achter het matglas van de ramen en de deuren, zagen de drie mannen, nadat zij de auto hadden weggezonden en langzaam waren genaderd, nu en dan de vage figuur van een man in hemdsmouwen, met een pijpje in den mond, die druk bezig scheen te zijn en tusschen het buffet en de verschillende tafeltjes heen en weer liep.

— Hier moet het zijn! zeide Raffles op zachten toon.

— Zouden wij daar binnen kunnen gaan? fluisterde Brand. Zouden die kerels ons niet herkennen?

— Dat lijkt mij al heel onwaarschijnlijk! Trouwens — Henderson kan desnoods zoolang achterblijven, en op wacht blijven staan, totdat wij hem noodig mochten hebben.

— Maar zien wij er wel betrouwbaar uit? drong Brand aan.

— Gelukkig niet! antwoordde Raffles aanstonds. Wij zien er integendeel uit om met geen tang aan te raken, en hoe meer dit het geval is, hoe meer vertrouwen mijnheer De Rat en mijnheer Philip de Schoone waarschijnlijk in ons zullen stellen!

— En als zij er zijn — wat doen wij dan?

— Dat moeten wij van de omstandigheden laten afhangen. Zijn daar veel mannen aanwezig, dan is het niet zonder gevaar, hen daar te willen dwingen, het goedje af te geven, want de anderen zullen hen aanstonds helpen, bezielde door den geest van solidariteit die onder zulke lieden altijd heerscht. En daarenboven zouden wij dan de kans loopen, niet te ontdekken wie die geheimzinnige man is, voor wien de smokkelaars en cocaïnehandelaars zoo doodsbang zijn! En nu zou ik juist dat heerschap zoo heel graag eens leeren kennen. Ik heb altijd vermoed dat er hier te Parijs een soort centrale bestaat die alle aankopen regelt, die de voorraden verdeelt, en waar alle draden samenkomen van den smokkelhandel in de doodelijke sneeuw. En de woorden van onzen gewonde hebben mij in die meening nog slechts bevestigd. Blijf hier even op mij wachten, Brand — ik zal eens poolshoogte gaan nemen.

Raffles trok zijn pet nog wat dieper in de oogen, en nu Brand hem zoo zag wegschuifelen, de schouders hoog opgetrokken, een eindje cigaret tusschen de lippen, het sluike haar onder de pet uitstekend, de kraag opgezet — nu was het hem schier onmogelijk, zich voor te stellen, dat die schooier daarginds, die de verpersoonlijking van de misdaad leek, met zijn loenschen blik, zijn neergetrokken mondhoeven, zijn slependen tred, dezelfde was als de elegante edelman, die nog altijd in alle salons de oogen der vrouwen tot zich trok.

En hij was dan ook geen oogenblik bevreesd, dat de lieden daarbinnen in het kleine wijnhuisje, argwaan zouden krijgen.

Raffles liep intusschen zonder een oogenblik te weifelen verder, bereikte de deur van het wijnhuis, keek eens over het matglas naar binnen, zag dat er niemand anders in de gelagkamer was dan de waard, een klein, dik mannetje met een kogelrond hoofd zonder een spoortje haar, die druk bezig was met het in orde maken van zijn gelagkamer, en trad binnen.

De waard, een vreemdeling ziende, hield aanstonds op met zijn werk, en gromde:

— Je komt te vroeg maat! Ik heb nog geen koffie!

— Koffie moet ik niet! Ik moet De Rat en Philip hebben!

— Zijn daarnet weer weggegaan!

— Dat spijt mij razend! Het gaat om — Raffles liet zijn stem tot een zacht gefluister dalen, keek omzichtig rond, naderde den waard zoo dicht mogelijk en voltooide toen pas zijn zin:

— Het gaat om sneeuw!

De waard schrok even, maar hij scheen toch heel goed op de hoogte te zijn, want hij antwoordde aanstonds:

— Als je hen hebben moet, ga dan maar naar „De Groote Kan” — daar hebben zij een afspraakje — met — je weet wel wien!

Raffles begreep onmiddellijk van wien hier alleen maar sprake kon zijn, en hij had moeite, den lichten kreet van zegepraal terug te dringen.

Veel spoediger dus dan hij had durven denken, zou hij misschien reeds dien geheimzinnigen, gevaarlijken hoofdman van het gilde der cocaïne-smokkelaars te zien krijgen!

— Waar vind je dat — die Groote Kan? vroeg hij langs zijn neus weg.

De waard keek hem een oogenblik onderzoekend aan, en zeide toen:

— Weet je niet eens waar dat is?

— Vreemd hier in de wijk! De Prinsemarij heeft me weggekeken uit Vaugirard! De grond werd me daar te warm! Vertel gauw op — ik moet de jongens dadelijk hebben! Er is te verdienen!

— Het is hier tamelijk dicht bij, maat! Je gaat de Rue de la Pépinière door, tot bijna heelemaal aan het eind. Even voor het pleintje sla je de dwarsstraat rechts in. Die loop je door tot je op een soort binnenplein komt, met oude huizen er om heen, schuin tegenover de plek waar je dan staat, als je die straat uitbent, is „De Groote Kan”. Er hangt een uithangbord. Weet je het wachtwoord?

Natuurlijk wist Raffles er niets van, maar hij wachtte er zich wel voor, dit te laten merken, uit vrees dat de waard hem zou kunnen wantrouwen!

Hij knikte dus zwijgend, en wipte het glaasje slechte brandewijn naar binnen dat de waard hem had toegeschoven, zoodra hij zag dat Raffles heel natuurgetrouw rilde in zijn dunne kleeven.

Een oogenblik later stond Raffles weer op straat, slenterde met dezelfde slepende pas naar zijn beide wachtende metgezellen, en zeide haastig:

— Zij zijn in een wijnhuis, waarschijnlijk een dievenkroeg, niet ver hiervandaan! De waard zegt dat zij daar een afspraak hebben met „je weet wel wien”! Het is dus een prachtige gelegenheid, iets naders te weten te komen omtrent dien geheimzinnigen leider!

— Weet je waar het is? vroeg Brand.

— De waard heeft het me gezegd! Vlug wat — het zou mij spijten als ik hen misliep!

Geleid door Raffles, die de namen der straten hier zeer goed kende, liepen alle drie de Rue de la Pépinière in, volgden deze tot bijna het einde, en gingen toen de dwarsstraat rechts in, die hen inderdaad voerde naar een van die oude, eigenaardige binnenpleintjes, zooals men ze hier en daar nog vindt in de Fransche hoofdstad, ofschoon hun aantal hoe langer hoe ge-

ringer wordt, want vele van die schilderachtige pleinen moesten worden opgeruimd, en de oude huizen er rondom moesten vallen onder sloopershanden, bij het aanleggen van nieuwe verkeerswegen, zooals de moderne tijd die eischt.

Behalve de straat, waardoor zij het plein betraden, kwam er nog maar een enkele op het plein uit, juist aan de tegenovergestelde zijde.

De duisternis was hier, temidden van de omringende, hoge huizen, nog bijna volkomen, ofschoon de hemel zich in het oosten reeds lichter begon te kleuren.

De drie mannen staken het plein schuin over, totdat zij bijna het kroegje bereikt hadden boven welks deur door een ongeoeffende hand een groote kan was geschilderd, met daaronder de naam van het wijnhuis.

Onder andere omstandigheden zou het waarschijnlijk de aandacht hebben getrokken van Raffles, want uit de geheele bouworde van het oude huis bleek, dat het op zijn minst drie eeuwen oud moest zijn. Het had kleine, in lood gevatte ruitjes naast de deur, en daarboven bevond zich een soort van luifel, door ijzeren trekstangen, die zwaar verroest waren, opgehouden.

De deur was met koper beslagen, maar dat was sedert lang groen uitgeslagen, en het was duidelijk te bemerken dat de eigenaar zich al heel weinig bekommerde om de schilderachtige aantrekkelijkheid van zijn huis.

Licht was er op dat oogenblik volstrekt niet te zien, en toch wist Raffles heel zeker, dat hij het doel van zijn tocht bereikt had, en dat daarachter die smalle, thans vervelooze deur, de twee mannen zaten te wachten op de komst van hun lastgever, aan wien zij de doodelijke sneeuw ter hand zouden stellen, die zij op zulk een verraderlijke wijze in bezit hadden gekregen.

Want het was nu wel duidelijk, dat die onbekende lastgever hun het geld had verschaft om aan Miggi-Mauggi den prijs voor de cocaïne te betalen, en dat zij dat geld in hun zak hadden willen houden.

Een oogenblik stond Raffles besluiteloos, wat te doen.

Indien hij aanklopte zou men hem zeker aanstonds naar het wachtwoord vragen, waarvan de waard in het wijnhuis bij de Hallen gerept had, en Raffles kende het wachtwoord niet. Hij begreep dat hij tegenover een echte dievenkroeg stond, waar men maar niet zoo voetstoots iederen vreemdeling zou toelaten.

En bij het eerste teeken van verraad zouden er twee dingen gebeuren — of de Rat en Philip de Schoone zouden dadelijk de vlucht nemen,

denkende dat zij met geheime politieagenten te doen hadden en dan was alle moeite vruchteloos geweest, of wel zij zouden hun makkers te hulp roepen, en de geheele bende zou op het drietal aanvallen, en al brachten zij er het leven af — de onbekende lastgever zou er zich wel voor wachten, zich temidden van den strijd te wagen, — en ook dan werd het doel niet bereikt.

Raffles nam dus zijn omgeving eerst eens goed op, zooals een veldheer, alvorens hij een slag gaat wagen, en fluisterde toen:

— Mij dunkt, dat dit huis nog wel anders te benaderen is dan door de voordeur! Zie eens — hiernaast is een krot, dat mij onbewoond voorkomt! Laten wij eens zien, waartoe het ons zou voeren, als wij van dezen kant af de vesting belegerden!

Raffles had het oog op een oud wrak huis, waarvan de bovenste verdieping blijkbaar onlangs door brand was geteisterd en dat zoo caduc was, dat de eigenaar het zelfs niet de moeite waard vond, de verkoolde balken daarboven door nieuwe te vervangen.

Raffles beproefde de kracht van de voordeur eens, maar die bleek steviger te zijn dan hij dacht.

Daarnaast was echter een ruit, blijkbaar ingeworpen door de jeugd en het viel hem al heel gemakkelijk de stukken glas die nog in de sponning zaten te verwijderen.

Raffles kon dit doen zonder de geringste kans op ontdekking, want alles in de omgeving sliep nog, en al was dat niet het geval geweest, de duisternis was hier nog bijna ondoordringbaar en slechts een enkele lantaren deed vruchteloos moeite, wat licht te brengen in die donkerte.

Het geraas van de groote wereldstad was eindelijk tot rust gekomen, en men hoorde niets anders dan de verre schreden van een patrouilleerenden agent, en het doffe geratel der wielen van eenige karren, die levensmiddelen aanvoerden.

Raffles fluisterde een kort bevel, en in een oogwenk waren de drie mannen achter elkander door de gemaakte opening verdwenen. Zij bevonden zich nu in een kaal vertrek, waar zij een half dozijn groote ratten op de vlucht joegen, en waarvan de halfvergane vloer onder hun voeten verdacht meegaf.

Op den tast moesten zij de deur zoeken, die open bleek te staan, en zoo bereikten zij de gang, aan het einde waarvan zich de huisdeur bevond.

Recht daartegenover was een tweede deur, en toen Raffles deze geopend had, bleek het dat zij toegang gaf tot een soort van binnen-

plaatsje, hetwelk door de omwonenden hoofdzakelijk beschouwd scheen te worden als een goede bewaarplaats voor allerlei rommel, ledige groentenblikken, koolstronken, kleine pakkisten, en allerhande afval.

Aan de overzijde was een schutting, wrak, hier en daar bijna omvallend en die in betere tijden waarschijnlijk gediend had om kleine tuintjes van de binnenplaats te scheiden.

Maar aan dezen kant was niets van dien aard, en de huizen grensden met hun achterzijde onmiddellijk aan deze morsige, kwalijkkriekende binnenplaats.

Raffles deed een paar stappen naar buiten, en keek aandachtig naar den achtergevel van het wijnhuis, dat er eigenlijk allesbehalve geruststellend uitzag.

Raffles zag aanstonds dat zich ook hier een deur bevond en hij bemerkte tot zijn blijdschap, dat die deur slechts met een ouderwetsche klink gesloten was.

Waarschijnlijk was dit opzettelijk gedaan, om, bij een eventueelen inval van de politie aan al diegenen gelegenheid te geven tot vluchten, die het een of ander op hun kerfstok hadden, en vermoeden konden, dat dit bezoek juist hen gold.

Raffles waagde het er op, de deur een klein weinigje te openen, en bemerkte dat zich vlak daarnaast een smalle houten trap bevond.

Hij ging terug, wenkte de beide anderen. Vlug en zachtjes beklommen deze de trap, bij het zeer spaarzame licht van een gaspitje, hetwelk brandde omstreeks het midden van de gang, waarop de achterdeur uitkwam.

Raffles meende zwakjes stemmengerucht te hebben gehoord, afkomstig van het andere uiteinde van de gang, waaruit hij afleidde, dat daar de gelagkamer moest zijn.

Hij begreep evenwel, dat de geheimzinnige lastgever wel niet zoo dwaas zou zijn, zulk een gewichtige zaak als het overnemen van een zeer kostbare partij cocaïne, af te handelen in de gelagkamer van hetgeen de Parijzenaars een „bouge” noemen, dat wil zeggen een dievenkroeg.

Natuurlijk zou hij een afzonderlijk vertrekje vragen — en het was nu maar zaak, te ontdekken, waar zich dat ergens bevond.

Toen zij de trap ten einde waren geloopt, bevonden de drie mannen zich op een klein portaal, dat maar heel zwakjes verlicht werd door het schijnsel, dat van de binnenplaats af naar binnen drong door een ronde opening, afgesloten door twee kruiselings aangebrachte tralies van een pols dik, maar zonder vensterruit.

Dit portaal was het begin van een smalle

gang, die evenwijdig liep met de achterzijde van het huis, en waarop twee deuren bleken uit te komen.

Raffles opende er een behoedzaam van, niet zonder eerst zijn revolver ter hand te hebben genomen, en stond nu in een schamele slaapkamer.

Dit vertrek werd des daags op een eigenaardige wijze verlicht, en wel door een klein venster, dat niet uitzag op de straat, maar dat uitkwam in den achterwand van de gelagkamer, omstreeks drie meter van den vloer.

Het is dus duidelijk, dat zelfs bij helderen zonneschijn dit kamertje maar zeer schamel verlicht werd.

Thans drong er alleen maar het schijnsel door, dat afkomstig was uit de gelagkamer.

Het venstertje was afgesloten met twee smerige, tullen gordijntjes, en door heel voorzichtig door de kier te kijken, kon Raffles het grootste gedeelte van de gelagkamer overzien.

Deze was vrij groot, daar zij de geheele breedte van het huis besloeg, hetwelk een tamelijk groote diepte bezat.

Hij kon een deel zien van het buffet, en daarachter den waard, een langen, mageren kerel, met geelgrijs haar en een druipsnor.

Hij droeg een zwart fluweelen buisje, kaal en fettig, en een lange das, waarschijnlijk met het doel, zich een artistiek uiterlijk te verleen.

In het kroegje waren op dat oogenblik een tiental mannen bijeen, maar hoe Raffles ook keek, de Rat en Philip de Schoone zag hij nergens.

Die moesten zich dus in een ander vertrek bevinden — en dat wilde hij trachten te vinden tot iederen prijs.

Voorzichtigheidshalve onderzocht hij nog eens eerst het venster, en bevond dat het heel gemakkelijk van binnen af geopend kon worden, bijwijze van een dubbel deurtje.

Het was zeker een mans slaapkamer, want over een stoel hing een versleten broek, en op een tafeltje lag een veel gebruikte pijp.

Misschien was dit dus het slaapvertrek van den waard zelf.

Raffles sloop weder naar de gang, deelde aan Brand en Henderson mede wat hij gezien had, en toen ging hij verder, maar hij had nog geen stap gedaan of hij bleef plotseling weer staan, want zijn scherp gehoor had een korten, ruwen lach opgevangen, die afkomstig moest zijn van iemand, die niet ver weg kon wezen.

Hij legde zijn vinger op de lippen, trad weder in het vertrek van zooeven terug en luisterde met groote aandacht.

Troen trok hij Brand naar zich toe, en fluisterde bijna onhoorbaar:

— Hiernaast zijn twee kerels, die met elkan-
der praten! Misschien zijn zij het wel!

— Wil ik het eens gaan zien, en eens met
hen praten, mylord! stelde Henderson heel
zachtjes voor.

— Merci, James! antwoordde Raffles met
een zacht lachje. Wij weten wat het beteekent,
als jij met de menschen gaat praten! Je zou
hen dadelijk met je vuisten gaan bewerken.
Zij zouden schreeuwen, en tien, twaalf kerels
zouden naar boven stormen. Wees dus liever
wat geduldig, en wacht tot ik iets beters be-
dacht heb!

— Maar als wij hen laten begaan, Edward,
zeide Brand, dan zullen zij hem het duivelsche
goedje overhandigen. Hij zal er mee wegwan-
delen en al onze moeite is voor niets geweest.

— Hij zal niet wegwandelen, Brand, zonder
dat een van ons hem zal volgen!

— Maar als hij met een snelle auto komt,
en daarmee weer weggaat?

— Hij zal zeker het een zoowel als het ander
doen, Brand, reken daar maar op! En natuur-
lijk zal ik mijn maatregelen daarnaar nemen!
Die auto moet hier in de buurt blijven wachten
en zoodra hij hier binnen is, zal een van ons
naar buiten gaan — en eens met den chauffeur

praten! En dat is misschien nu juist een werkje
voor onzen Henderson!

— En verondersteld dat hij hier reeds is?

— Onmogelijk! Dan zouden die kerels het
niet wagen, op die wijze te lachen! Ik geloof
dat onze onbekende vriend er te veel de tucht
in houdt, om zooiets toe te laten! En luister
nu eens, Henderson, dan zal ik je mijn instruc-
ties geven!

Hij fluisterde eenigen tijd op zeer zachten
toon met Henderson, die een paar malen knikte,
ten bewijze dat hij alles goed begrepen had,
en toen richtte Raffles zich weer op, en haalde
uit zijn zak een instrument in étui, waaruit
hij een centerboor nam.

Hij had aanstonds gemerkt dat de beide ver-
trekken niet van elkander gescheiden waren
door een steenen muur, maar slechts door een
houten schot.

In dit slaapvertrek was het met behangsel-
papier beplakt, en Raffles kon dus niet zoeken
naar een loszittende kwast!

Hij zette de boor in het hout, en begon zeer
langzaam en voorzichtig te draaien, terwijl
Brand bij de deur de wacht hield, en Hender-
son zich verdekt had opgesteld bij het venstertje,
dat uitzicht gaf op de gelagkamer.

VIERDE HOOFDSTUK.

DE MAN MET DE GROENE OOGEN.

Het boren van een gat door een houten schot
van nog geen duim dik kost een goeden timmer-
man niet meer dan een paar tellen — maar
Raffles deed er wel tien minuten over, want hij
begreep dat het minste verdacht gerucht in de
kamer ernaast gehoord moest worden.

Maar tot zijn geluk werd het in de gelag-
kamer wat levendiger, en plotseling begon er
bovendien een oud orkestrion te jengelen,
omdat een van de mannen daar beneden een
geldstukje in den automaat had geworpen.

Wel zette de vertoornde waard het instru-
ment zoo spoedig mogelijk af, maar de daverende
klanken waren toch voldoende geweest, om
het laatste gerucht van de doordringende boor
te overstemmen.

Raffles was wel zoo verstandig om het gat
niet door en door te boren, want wie weet zou
door een toeval een der mannen het boorijzer
te voorschijn zien komen.

Hij verwijderde dus het laatste, dunne vliesje

hout heel voorzichtig met behulp van zijn vlijm-
scherp zakmes, telkens door de opening ziende,
totdat hij een zuiver rond gat had gemaakt,
juist zoo groot dat de kurk van een wijnflesch
erin zou hebben gepast.

En toen hij nu het oog er voor bracht, be-
merkte hij dat het toeval hem zeer gunstig
was geweest, want hij had de opening gemaakt
zoo dicht mogelijk bij den wand van de gang,
die langs dit en het volgend vertrek liep, en
in een hoekje waar het volkomen donker was.

Bovendien had hij nu het voordeel dat hij
een vrij groot gedeelte van het vertrek kon
overzien, daar hij zorg had gedragen, het gat
in een eenigszins schuinsche richting te boren.

En onmiddellijk zag hij, dat ook deze kamer
een opening had, die uitkwam op de gelagkamer,
ofschoon die veel kleiner was — nauwelijks
meer dan een luikje, ter grootte van een paar
handen.

Maar dat zag Raffles pas later.

Hij keek in de eerste plaats naar de twee mannen, die daar aan de ronde tafel in het midden gezeten waren, met de ellebogen op het tafelblad leunend en een cigaret rookend.

Eén zat half met den rug naar Raffles toe. Het was een heel klein, schriel mannetje met een vaal grauwe tint en hij moest bepaald De Rat zijn. En de man die tegenover hem zat met zijn knap, maar ordinair gelaat, dat was dus ongetwijfeld Philip de Schoone.

Deze laatste was zeer behoorlijk gekleed, in een fraaie demi, en zijn lichtgrijze deukhoed lag naast hem, niet zoo maar op de morsige tafel, maar op een opgevouwen krant.

Hij was dus blijkbaar iemand die netjes op zijn kleeven was, mijnheer Philip.

Wat zij zeiden kon Raffles echter onmogelijk verstaan, hoezeer hij er ook zijn best voor deed, want zij fluisterden heel zacht, misschien wel uit vrees dat men hen in de gelagkamer zou kunnen verstaan.

Maar eensklaps veranderde het tooneel, want de deur ging open, de man met het fluweelen jasje kwam binnen, liep haastig op de beiden toe, en zeide haastig, en zoo schel fluisterend, dat Raffles hem duidelijk kon verstaan:

— Daar is hij! Hij zal over een halve minuut hier zijn — hij komt langs den achterkant.

Onmiddellijk veranderde de geheele houding van de beide mannen.

Zij sprongen op, verbleekten, en er was schrik en ontsteltenis te lezen op hun gelaat, al deden zij ook al het mogelijke, om zich goed te houden!

Reeds was de waard in een onderdanige houding bij de deur gaan staan, en het volgende oogenblik, voor iemand het nog goed wist, zonder dat iemand hem had hooren of zien aankomen, stond er een rijzig gebouwd man in het vertrek, gehuld in een zwarten regenmantel met een pelerine, zooals ze vroeger veel gedragen werden, en die nu waarschijnlijk moest dienen zijn gestalte zooveel mogelijk te verbergen.

Hij had een bleek, langwerpige gelaat, met een opvallend grooten neus, dun en scherp, en gitzwart haar.

Het onderste gedeelte van het gelaat ging geheel schuil achter een tamelijk lange, goed onderhouden puntbaard, maar het geoeffend oog van Raffles had aanstonds gezien, dat die baard niet echt kon zijn.

Voor men dit alles echter in zich kon opnemen, werd de aandacht getrokken door de oogen van den man.

Zij waren niet groot, zij stonden opmerkelijk ver van elkander, hetgeen aan zijn gelaat een eigenaardige, ongewone uitdrukking gaf, en zij waren groen.

Het was een absoluut groene kleur, zooals

de zee wel kan zijn, wanneer het zonlicht er onder een bepaalden hoek invalt.

De pupillen, groot en gitzwart, leken wel onbewegelijk te zijn, en daaromheen was die kring van groen, als van een roofdier, en men kreeg het gevoel, dat die oogen in het donker moesten kunnen lichten, fosforiseeren, als van een kat.

Hij was in avondtoilet, en hield zijn hoogen hoed in de hand.

Nimmer had Raffles iemand gezien die zoo kaarsrecht liep, bijna overdreven, alsof hij een of ander gebrek had, dat hem belette, zich voorover te buigen.

Maar dat de man allesbehalve gebrekkig was — dat bewezen al heel spoedig de bliksem-snelle bewegingen, waarmede hij op de tafel toetrad, zich met een enkelen blik tot den waard wendde, die druiptastend heenging en de deur achter zich sloot en toen plaats nam tusschen de beide mannen in, maar zoo dat zijn gelaat eenigszins in de schaduw gehuld was.

Het was echter juist naar de opening toegewend, welke Raffles zooeven gemaakt had, en hij kon dus duidelijk zien, dat de oogen van den zooeven binnengetreden vreemdeling inderdaad groenachtig schitterden.

Zooals hij daar zat, met zijn bleek gezicht, strak als een masker en daarin de katachtig fonkelende oogen, leek hij wel de vleeschgeworden wreedheid en Raffles zou er dus wat voor gegeven hebben, als hij dat gelaat eens zonder den baard had kunnen zien, die zekerlijk een wreed mond met dunne lippen en breede roofdierkaken moest verbergen.

Het voorhoofd was buitengewoon laag, maar goed gevormd, maar dat kon wel het gevolg zijn van de omstandigheid dat de man naar alle waarschijnlijkheid een pruik droeg.

Zonder zijn hoofd in het minst te bewegen, zonder dat er een spier van zijn gezicht vertrok, keek hij van den een naar den ander, nadat de beide mannen ook weer waren gaan zitten, en iets als een soort verontschuldiging hadden gestameld.

Philip de Schoone scheen het eerst weder zijn bezinning terug te hebben, want hij schraapte de keel, en begon:

— Wij zijn blij, dat gij gekomen zijt, Meester! Wij hebben ons werk verricht zooals het ons werd opgedragen!

— Zoo waarlijk? vroeg de bezoeker met een temende stem, die in een merkwaardige tegenspraak was met het stroeve uiterlijk en het strakke, onbewegelijke gelaat. Hebt gij dat waarlijk gedaan? Nu, het is mij aangenaam om dat te hooren! Waar is het pakje?

De Rat stak haastig de hand in zijn binnenzak en haalde een klein, langwerpig pakje te voorschijn, hetwelk Raffles onmiddellijk herkende.

De man met de groene oogen nam het uit zijn bevende vingers, liet het in zijn jaszak glijden alsof het een zakje sigaren was, en zeide toen, altijd met diezelfde wat lijzige, temerige stem:

— Ik zal maar niet nazien of er wel werkelijk sneeuw inzit, mannen! Jullie kennen mij wel! Het is jullie bekend, dat men mij niet straffeloos bedriegt, nietwaar? Jullie hebben natuurlijk wel eens gehoord van Jacques Een-Oor?

De beide mannen verbleekten en De Rat antwoordde met een stem die trilde:

— Jawel Meester! Zeker hebben wij hem gekend — toen hij nog leefde! Hij is op een noodlottige wijze aan zijn eind gekomen — in de Seine gevallen en verdronken! Zoo maar pardoos van een brug af!

— Ja, die ongelukkige! En twee dagen tevoren had hij mij een pakje sneeuw bezorgd — waarvoor ik hem 40.000 francs betaald had — en dat insectenpoeder bleek te bevatten, ha, ha!

De man had een schel lachje, dat blijkbaar sterk op de zenuwen van de twee schelmen werkte, want zij schoven onrustig heen en weer op hun stoelen, zonder den ander te durven aanzien.

Eindelijk zeide Philip, na een paar malen te hebben geslikt:

— Dat was natuurlijk een noodlottig toeval, Meester! Wij zouden er ons zeker wel voor wachten U te bedriegen! Het is werkelijk cocaïne!

— Ik verwachtte ook niets anders!

Raffles bestudeerde door het kijkgat met de grootste aandacht het gelaat van dien man. Nog zelden had hij zulk een oogenpaar gezien. Als die man inderdaad wraakzuchtig keek, dan moest zijn gelaat schrikwekkend zijn — want nu reeds, nu hij met voorgewende vriendelijkheid sprak, gloeiden zijn oogballen als die van een panter in het duister en zijn kleine tanden, die blinkend wit waren, kwamen te voorschijn tusschen het gitzwarte haar van snor en kinbaardje.

— Dus — de Meester is tevreden? vroeg De Rat, die blijkbaar op heete kolen zat.

— Nog niet geheel en al! antwoordde de ander, en een oogenblik bekeek hij met aandacht zijn prachtig onderhouden nagels. Er is nog een kleinigheid tusschen ons te regelen!

— Nog iets te regelen? stamelde Philip. Wat zou dat kunnen zijn? Wij hebben U toch volgens afspraak de cocaïne gebracht! Wat zoudt gij nog meer kunnen verlangen?

— Het geld! antwoordde de Meester lakoniek.

De Rat kwam half van zijn stoel overeind, maar een blik van de groene oogen scheen voldoende te zijn om hem er weer op vast te nagelen en hij stotterde heesch:

— Het geld? Wat bedoelt gij daarmee? Gij hebt ons dat toch gegeven om — dien ander mee te betalen?

— Dat is ook zoo! Maar je hebt het hem niet gegeven! Je hebt hem integendeel zware steenen aan de voeten gebonden, en in de Seine geworpen! Geef mij dus dat geld terug, dat je dien man hebt willen ontselen!

Bevend over al hun ledematen staarden de beide mannen den geheimzinnigen lastgever aan, wiens naam, wiens woonplaats zij niet kenden, maar dien zij hadden leeren vreezen als een booze ziekte, als een waren geesell!

Hoe wist hij dat? Hoe kon het mogelijk zijn, dat dit nu reeds tot hem was doorgedrongen? Spraken de dooden dan?

De bezoeker wendde zijn glinsterende oogen van den een naar den ander, en zeide toen met een kort lachje, dat een onaangename, schrikwekkenden klank had:

— Niets blijft voor mij verborgen, bedenk dat! Ik erken — ik weet niet wie die nachtelijke aanranders geweest zijn, die jullie kameraden hebben neergeslagen — maar ook dat zal ik wel ontdekken! Jullie makkers zijn op het politiebureau, daar hebben zij geklapt — en — ook bij de politie heb ik mijn vrienden, die mij nu en dan nuttige inlichtingen verschaffen! Geef me dus dadelijk het geld!

Maar hier raakte de man met de groene oogen een zeer gevoelige snaar aan bij De Rat.

Als het om geld ging, dan verstond hij geen gekschere.

En zijn stem klonk dan ook reeds anders, toen hij zich tot den Meester wendde en zeide:

— Wij hebben U altijd eerlijk bediend — en nu hebben wij eens een zaakje voor onszelf gedaan, en dat is toch zeker aan niemand verboden! Gij hadt ons het geld gegeven om Miggi-Mauggi te betalen dat is waar — maar als wij kans zien, het mes van twee kanten te laten snijden —

Op dat oogenblik wendde Raffles zich naar Brand om, die alleen maar kon hooren wat er gezegd werd, en fluisterde heel zacht:

— Kijk jij nu eens door het gat — en neem hem goed op! Ik denk dat wij hem nog wel eens zullen terugzien!

Voor hij zich naar de opening toebukte, vroeg Brand even zacht:

— Waar is Henderson?

— Ik heb hem weggezonden! Bekommer

je niet om hem — hij zal zijn werk wel goed doen!

Brand had zich gebukt, keek door het gat, en zag nu in het witte, onbewegelijke gelaat van den Meester, waarin alleen de groene oogen schenen te leven.

En die oogen zeiden weinig goeds, toen hij rustig hernam:

— Ik wil dat mijn leveranciers erop moeten kunnen rekenen, dat zij behoorlijk betaald worden! Anders zou mijn handel achteruit gaan, en dat verkies ik niet! Zulke daden van willekeur zal ik nimmer toelaten! Geef me dus het geld — en dank den hemel, dat je er ditmaal zoo genadig vanaf komt!

Brand zag duidelijk hoe de Rat zijn makker en medeplichtige onder de tafel op de teenen trapte toen hij zoetsappig zeide:

— Neem mij niet kwalijk, Meester — maar dat gaat toch waarlijk niet aan! Wij hebben ons blootgesteld aan arrestatie, aan de gevangenis — en wij willen al dit werk niet voor niets hebben gedaan! Is het niet zoo, Philip?

Zijn makker knikte zwijgend.

En Brand zag tot zijn schrik en afgrijzen, hoe De Rat heel langzaam en voorzichtig uit de schacht van zijn hooge laars een breed en lang mes te voorschij trok, en hij wilde reeds een kreet van waarschuwing slaken, toen de Rat reeds was opgesprongen en uit alle macht toestiet.

Maar de Meester was rustig blijven zitten, zonder zelfs een afwerende beweging te maken en liet alleen maar een schel lachje hooren, toen het mes op zijn borst afschampte, en toen vlak bij het heft doormidden brak.

— Vervloekt! Hij is gepantserd! krijschte De Rat. Jongens! Te Hulp! Hij wil ons ons eerlijk verdiend geld afnemen, en ik heb eindelijk genoeg van zijn bedillen! Philip, sla hem met je knots op zijn hersens!

De Rat had dit laatste zoo hard geschreeuwd, dat men het daar beneden in de gelagkamer wel had moeten hooren.

Onmiddellijk werden er stoelen verschoven en omvergeworpen, voetgetrappel klonk op de trap, maar reeds had de Meester een schel gefluit laten hooren, en bijna op hetzelfde oogenblik stonden twee reusachtige mannen in de kamer, die zeker in de donkere gang op wacht hadden gestaan.

En er waren nog geen vijf tellen verlopen of het vertrek was het tooneel van een helsch tumult!

De Meester was opgestaan, zonder zich te overhaasten, en beval iets, hetwelk Brand onmogelijk kon verstaan, want het werd in een hem vreemde taal gezegd, maar onmiddellijk

vielen de beide zwaargebouwde mannen op de beide cocainesmokkelaars aan, en beukten hen neer met hun harde vuisten, om hun meester den weg naar de deur vrij te maken.

Raffles, die geen woord van het gesprokene verloren had, begreep wel wat er geschied was, ook zonder dat hij door de opening had gezien.

Hij snelde naar het raampje, wierp een blik naar beneden, en zag dat de gelagkamer thans geheel verlaten was.

Alle kerels daar beneden schenen dus de trap op te komen, teneinde hunne bedreigde kameraden de behulpzame hand te bieden.

De houten tusschenwand kraakte reeds onder het geweld van de lichamen, die er uit alle macht tegenaan geworpen werden, en ieder oogenblik vreesde Brand, dat het betrekkelijk zwakke schot zich zou begeven.

Het was hem nu onmogelijk, den strijd goed te volgen, want telkens schoven er lichamen vlak voorbij de opening, maar er werd daarbinnen hevig gevochten, dat was zeker.

Maar toen hij nogmaals het vertrek bijna geheel kon overzien, zag hij dat de Meester het reeds verlaten had, zonder dat iemand hem ook maar met een vinger had kunnen aanraken.

— Hij is weg! fluisterde hij, en twee groote, sterke kerels dekken zijn aftocht. Er wordt met messen en knuppels gevochten!

— Dan vlug naar beneden — dan wordt het hier voor ons wel een beetje te druk! fluisterde Raffles.

Maar dat was gemakkelijker gezegd dan gedaan, want de deur bleek op slot te zijn gedraaid.

Denkelijk had de waard dit twintig minuten geleden gedaan, in het voorbij loopen, zonder een bepaalde reden, en misschien wel om te zorgen dat het drietal daarnaast niet gestoord of beluisterd zou worden.

Hoe dan ook — de deur was op slot!

Maar Raffles was niet van plan, veel tijd te verliezen met het openen van die deur, hetwelk trouwens gevaarlijk zou zijn, daar er nu ook in de gang gevochten werd, en daarom nam hij een kloek besluit, trok haastig de vensterdeurtjes open, boog zich voorover, en zeide haastig:

— Hier er uit, Brand! Het is niet te hoog, en er staat een tafeltje juist onder het venster! Wij zullen aan onze handen gaan gangen, en ons dan laten vallen!

Hijzelf gaf het voorbeeld, klauterde met de behendigheid van een volleerden acrobaat door het raampje, hing even met zijn gekromde vingers aan den rand, viel van nauwelijks een halven voet hoogte op het tafeltje, en sprong van daar op den grond.

Brand volgde hem op den voet, bereikte de

geheel verlaten gelagkamer, en samen snelden zij naar de straatdeur en het was hoog tijd, want reeds naderden er snelle voetstappen van een aantal agenten, die waarschijnlijk het rumoer gehoord hadden of door burens waren gewaarschuwd.

Zij snelden de straat door, die van het oude pleintje wegvoerde, en stonden een oogenblik daarna een kort oogenblikje uit te blazen in een stille, vreedzame straat, met mooie boomen beplant.

In het oosten begon de hemel zich rose te kleuren.

Het leek schier onbegrijpelijk, dat op nauwelijks veertig passen van deze vreedzame plek, waar het zoo frisch rook naar pasbesproeid gras en dauw, in een oude dievenkroeg een felle strijd gestreden werd tusschen allerlei slag van misdadigers.

Maar Raffles dacht er niet aan zich hier verder mee in te laten, want hij had thans andere dingen te doen.

— Waar zit Henderson nu? vroeg Brand, wel een weinig ongerust.

— Ik hoop dat hij achter op de auto van onzen geheimzinnigen vriend zit, Brand! antwoordde Raffles bedaard. Hij is in die zaken nogal handig. En ik hoop voorts dat hij heeft kunnen ontdekken, waar onze man woont! Wij hebben voor het oogenblik niets beters te doen, dan rustig naar huis te gaan, en zijn terugkomst af te wachten!

Raffles had dit nauwelijks gezegd of een groote Sedan met gedoofde lichten kwam in de verte aanrazen, en stoof in zeer snelle vaart de beide mannen voorbij, zoodat zij haastig terzijde moesten springen.

Maar dit gebeurde toch niet zoo snel, of beiden hadden heel duidelijk een donkere gedaante op den bagagedrager van den grooten wagen gezien, en dat was zeker geen koffer — want het bewoog, en een hand scheen een kort oogenblik naar hen te wuiven!....

VIJFDE HOOFDSTUK.

KYRIAPOULOS.

Het was bijna vier uur in den morgen toen Raffles en Brand eindelijk weder hun huis in Battignolle bereikten.

Het eerste bezoek van Raffles gold zijn gewonde, en tot zijn tevredenheid bemerkte hij dat de man nog altijd rustig sliep, en waarschijnlijk voorloopig niet zou wakker worden.

Hij plaatste een electrische drukbel onder het bereik van zijn hand, en spelde een papier op zijn deken, waarop hij geschreven had.

— Wanneer je iets mocht noodig hebben, druk dan op die bel!

En toen pas begaven de beide mannen zich ter ruste, na ook voor Henderson een boodschap te hebben achtergelaten, dat hij hetzelfde kon doen.

De nacht was vrij opwindend geweest, en daarom vergaven zij het elkander en zichzelf, dat zij den volgenden morgen pas om elf uur weder opstonden en dus tegelijkertijd de lunch en het ontbijt gebruikten.

Raffles ging allereerst naar Miggi-Mauggi omzien, die geen koorts meer had, ofschoon hij nog zwak was, en niet buitengewoon goed in zijn humeur.

— Wat is dat hier nu voor een raar gedoe? vroeg hij gemelijk, zoodra Raffles was binnen-

getreden en naast zijn bed stond. Je hebt me verteld dat je Raffles bent, en dat geloof ik graag — maar het lijkt hier drommels veel op een gevangenis, dat zul je toch zeker wel toestemmen!

— Het lijkt er op, vriend — en soms is het er ook een! zeide Raffles glimlachend. Maar geloof me, al oefen je een schandelijk, een zeer afkeurenswaardig beroep uit — wij wenschen je geen kwaad toe! Maar het is beter dat je hier blijft, tot je volkomen bent genezen! Wat zou je ook willen met dat gebroken been! Je denkt toch zeker niet dat je het zoudt kunnen gebruiken?

Miggi-Mauggi mopperde wat voor zich heen, en vroeg toen:

— Hoe lang zal dat grapje duren?

— Je lijkt me een heel sterke kerel toe — en daarom denk ik, dat je binnen twee weken althans wel vervoerd kunt worden!

— Twee weken! Het is me een pretje! barstte de man uit. Dat houd ik niet uit! Ik moet die schobbejakken hebben, zeggen hoe ik over hen denk!

— Dat hoeft niet meer, goede vriend — want de politie heeft je dat werk voor geruimen tijd uit de handen genomen! zeide Raffles met een

glimlach, en hij haalde een ochtendblad uit zijn zak tevoorschijn, hetwelk Brand zooeven aan de dichtstbijzijnde kiosk had gekocht.

Het bevatte een vrij uitvoerig relaas van hetgeen er in den afgelopen nacht in „De Groote Kan” was voorgevallen — althans voor zoover men dat had kunnen te weten komen, want er moesten zich daar dingen hebben voorgedaan, die tamelijk geheimzinnig en onbegrijpelijk waren.

Zoo stond het vast, dat er in de dievenkroeg onbevoegden waren binnengedrongen, die de vechtenden, zonder het te kunnen beletten, door het venstertje en de gelagkamer hadden zien wegvlugten.

De waard was er nog juist zonder kleerscheuren afgekomen, en alleen met een strenge waarschuwing, maar er waren drie of vier personen gearresteerd en daaronder ook De Rat en Philip de Schoone.

En nu was het wel merkwaardig, dat het dagbladverslag met geen woord repte van het geld, het zeer aanzienlijke bedrag, hetwelk die kerels dan toch bij zich hadden moeten hebben.

Raffles achtte het dus waarschijnlijk, dat de twee pootige helpers van den man met de groene oogen kans hadden gezien, hun dat geld te ont-rooven, om het aan hunnen geheimzinnigen Meester ter hand te stellen.

Iets anders, hetwelk Raffles trof, was, dat er ook geen woord gewijd werd aan dien man zelf! Had hij dus werkelijk zulke machtige beschermers, of wel had niemand van de strijdenden met een woord durven gewagen van dien geduchten tegenstander, die door sommigen met den titel van Meester werd aangesproken?

Dat kon zeer goed zijn, want er bestond een groote mate van saamhoorigheidsgevoel tusschen deze soort van lieden, die hetzelfde doel najagen.

Smokkelaars, van welke stof dan ook, zullen elkander onderling niet zoo spoedig verraden, en zeker niet den man, die hen zooveel geld laat verdienen!

Maar met De Rat en Philip had de politie op ander gebied nog verscheiden appeltjes te schillen en deze heeren konden er wel zeker van zijn, voor een aantal jaren het tooneel des levens te verlaten, om die door te brengen achter de dikke muren van een gevangenis.

Ook de beide helpers had de politie niet meer aangetroffen, of liever zij had hen alleen op de breede ruggen gezien.

Maar zij vervoerde, behalve de zooeven genoemden, nog vijf mannen naar het hospitaal, die er tamelijk slecht aan toe waren.

Miggi-Mauggi las dit alles met de grootste aandacht, gaf toen het blad aan Raffles terug,

keek hem eens goed recht tusschen de oogen, en vroeg op den man af:

— U is daar zeker geweest met Uw vriend?

— Ja, dat was ik! antwoordde Raffles glimlachend. Daarvan behoef ik geen geheim te maken! Het ging er nogal luidruchtig toe!

— En — heeft U hem — den Meester, gezien?

— Ook dat is zoo! En ik moet zeggen dat hij er afstootend uitziet! Weet iemand waar hij woont?

— Niemand weet dat! En niemand zou het ook durven onderzoeken, laat ik U dat maar zeggen! Hij is meer te duchten dan de pest, die man! Ik weet waar ik over spreek, en ik overdrijf werkelijk niet! Zij vertellen staaltjes van zijn wreedheid, waar je van zou huiveren! Het eenige wat ik ontdekt heb, is, dat hij een Griek moet zijn. Toevallig heb ik een paar jaren op een Grieksch schip gevaren, ik ken een beetje van de taal, en ik heb hem wel eens een paar woorden hooren zeggen tot die helpers van hem, die hem blindelings gehoorzamen. Misschien herinnert U zich uit Uw jeugd wel dat boek van Jules Verne, „Eldorado, of het Monsterkanon van Staalstad?” Welnu, daarin komen ook twee van die kerels voor, echte reuzen, ik geloof dat het tweelingbroeders zijn, die den Duitschen professor als trouwe honden bewaken, volgen en verdedigen! Maar ik geloof dat dat nog maar zuigelingen zijn, vergeleken bij Atos en Etos!

— Maar luister nu eens, Miggi-Mauggi! Gisteren kwam die man met een auto, dat is zeker. Dat kan niet onopgemerkt zijn gebleven. Heeft dan niemand er ooit aan gedacht het nummer van die auto eens op te nemen en zoo zijn identiteit te ontdekken?

— Ik kan U verzekeren, mijnheer John Raffles, dat niemand dit ooit in zijn hoofd zou krijgen! antwoordde de gewonde ernstig. En al was het wel zoo — dan zou het nog niets baten, want dat nummer is voor dergelijke gelegenheden altijd een ander! O, we hebben niet met den eersten den besten te doen! En denk maar niet dat hij het alleen van het cocaine-smokkelen moet hebben!

— Wat zou hij dan nog meer bedrijven?

De ander keek om zich heen, alsof hij bespieters duchtte, en liet des ondanks zijn stem tot een zacht gefluister dalen, toen hij ten antwoord gaf:

— Ze denken dat hij een handelaar in blanke slavinnen is, dat hij destijds zijn eigen land heeft verraden, om er geld mee te verdienen en dat hij een van de schurkachtigste bankiers is die er ooit hebben geleefd! Blijf uit zijn bereik, Raffles, als ge mijn raad wilt volgen! Dat is alles wat ik te zeggen heb! Nu, van De Rat en

van Philip is het jammer — maar wat in het vat is verzuurt niet, en als ik hen over een paar jaren te pakken krijg — —

Hij voltooide den zin niet, maar maakte een gebaar, dat aan duidelijkheid niets te wenschen overliet.

Toen liet hij zich uitgeput weer achterover vallen en Raffles bezag hem hoofdschuddend, en vroeg zich verwonderd af, hoe zooveel wraakzucht nog kon huizen in den geest van een man, die den dood zoo na onder de oogen had gezien.

Hij liet het ochtendblad bij hem achter, opdat hij zich vast zou kunnen bezighouden met lezen, en beloofde hem zelfs een radio-aansluiting, als hij op zijn beurt toezegging wilde doen, zooveel mogelijk mede te werken tot zijn genezing.

— Het lijkt wel of je een zwak voor dien schelm hebt! zeide Brand tot Raffles, zoodra zij beiden de onderaardsche ziekenkamer hadden verlaten.

— Dat is wellicht wat sterk uitgedrukt, Brand, maar ik kan het niet nalaten, sympathie te gevoelen voor iemand, die op vijf seconden na dood is geweest! Hijzelf ziet het misschien anders in, maar dat verandert niets aan de zaak. En nu zullen wij eindelijk onzen vriend Henderson eens ondervragen!

— Ik dacht eigenlijk, dat je nieuwsgieriger zoudt zijn geweest, Edward!

— Dat was ik misschien wel — maar het is goed, als de mensch nu en dan zijn verlangens beteugelt, en zich oefent in onthouding! Dat staalt den wil, en doet teleurstellingen beter verdragen! Maar hier is onze reus al, bezig met de lunch! Wel, Henderson — heb je iets van beteekenis mede te deelen?

— Dat kunt U zelf beter beoordeelen mylord! antwoordde Henderson, die op dat oogenblik de betrekking van huisknecht vervulde, en de tafel dekte met het eenvoudige servies. Maar als het belangrijk is, dat ik weet wie die kerel is, hoe hij heet, en waar hij woont — dan is de moeite niet vergeefs geweest!

— Laat dan maar eens hooren, James! zeide Raffles, voor zijn bord plaatsnemend, terwijl Brand zijn voorbeeld volgde.

— Wel, mylord — eerst zijn naam! Hij heet, wacht eens — ik heb het voor de securiteit maar opgeschreven want het is een heidensche naam — hij heet Kyriapoulos!

— Dan had onze gewonde vriend dus gelijk; een Griek! mompelde Raffles half voor zich heen. Ga maar verder James.

— Hij bewoont een prachtig, maar oud huis in Auteuil, dicht bij de Seinekade, er is een tuin achter die regelrecht aan de Seine grenst en

daar heeft hij een steigertje, waar ik een prachtige motorboot heb zien liggen, in een bootenhuis van latten. Ik geloof dat het huis zeker wel een paar eeuwen oud is, want het heeft zoo'n eigenaardig dak met allerlei guirlandes van steen en vier schoorsteen op de vier hoeken!

— Dat heb je goed opgemerkt, James, maar weet je nu heel zeker, dat hij daar woont?

— Dat kan bijna niet anders, mylord! Hijzelf ging het huis binnen en de auto werd de garage binnengebracht die naast het huis ligt, dat is een gewoon, vierkant gebouwtje, zeker nog splinternieuw — de kalk is maar nauwelijks opgedroogd.

— Dat heb je dan prachtig opgeknapt, James, en zonder eenig opzien te baren!

De reus kreeg een kleur, krabde zich achter het oor, en stotterde:

— Ik weet niet wat U opzien baren noemt, mylord — maar ik weet zeker dat de man overmorgen zijn werk wel weer zal doen!

Raffles legde zijn vork weer neer, die hij juist ter hand had genomen, keek den reus strak aan, en vroeg langzaam:

— Wat moet dat beteekenen? Je hebt toch hoop ik geen onhandigheden begaan?

— Ik kon er werkelijk niets aan doen, mylord! Het lag niet aan mij — het lag aan de deur!

— Aan welke deur, domkop?

— Aan de deur van de garage, mylord! De zaak was — dat die wat krap was uitgevallen! Ik lag nog altijd languit op den bagagedrager, ik stak aan weerskanten voorbij de auto uit, en toen werd ik er netjes afgeschoven, en toen vloekte ik, en dat had ik niet moeten doen, want zij hoorden iets, en kwamen zien wat het was, juist toen ik overeind was gekrabbeld, nog een beetje duizelig, want de muur had mij een leelijke klap tegen het hoofd gegeven!

— Nu, dat is fraai! zeide Brand streng.

— Het was niet mijn schuld, heusch mijnheer Brand! verontschuldigde zich de reus. Het was een heel smalle doorgang, veel te smal voor zoo'n grooten wagen eigenlijk! Maar die kerels stonden dadelijk klaar met hun knuppels, en ik heb er een moeten neerslaan, die mij wou raken! Hij zakte in elkaar, en terwijl de ander zich met hem bemoeide, ben ik maar vlug weggelopen. Maar naderhand ben ik toch gaan kijken wat voor naam er op de deur stond.

— Nu, dan is het althans nog met een sissers afgelopen!

— Dat is het ware woord, mylord! zeide Henderson met een grijnslachje, want het maakte een sissend geluid!

Raffles moest ten tweeden male zijn vork

deponeeren naast zijn bord en toen leunde hij met gefronste wenkbrauwen achterover in zijn stoel, en vroeg:

— Wat is dat nu weer? Wat siste er dan?

— Het pijpje, mylord!

— Luister eens, James — moet ik je de woorden een voor een uit de keel trekken? Wat praat je toch? Wat was het voor een pijpje?

— Wel mylord, ik vertel alleen de dingen in de volgorde zooals ze zich hebben voorgedaan! antwoordde de reus op beleedigden toon. Toen ik naar het koperen naamplaatje keek, floot er ineens iets langs mijn hoofd, juist toen ik dat had afgewend! Het leek een beetje op het sissen van een slang, en toen volgde er een heel zwak klapje op, ik zag toevallig juist een kleinen tak afbreken van een grooten boom aan den rand van het trottoir, en toen ik eens ging kijken, vond ik dit pijpje in den stam steken! Toen ben ik maar hard weggelopen!

En met die woorden legde de reus een klein voorwerp naast het bord van Raffles neer, dat er uitzag als een spijker, maar dan bruin van kleur, en zonder kop, maar daarentegen met een zeer spitse punt.

Raffles nam het voorwerp heel voorzichtig aan het einde op, bekeek het eenige oogenblikken, en zeide toen kortaf:

— Dat ding is van ijzerhout en zeer waarschijnlijk afgeschoten met een krachtige windbuks. De punt is in een snelwerkend vergif gedoopt, maar de man die door zulk een doorn getroffen wordt kan toch nog zeker wel een paar honderd meters verder loopen, zonder iets anders te gevoelen dan de pijn van het prik-wondje, om dan plotseling als door den bliksem getroffen neer te slaan. In alle opzichten is het dus een verraderlijk wapen, want de getroffene kan maar heel zelden den dader noemen, tenzij hij onmiddellijk alarm maakt. En zijn eerste beweging is natuurlijk steeds, den doorn uit te rukken en ver weg te werpen. Dat doet iedere getroffene instinctmatig, en daarop rekent natuurlijk de aanslagpleger!

— Maar dan hebben wij dus te doen met een duivel, met een uiterst gevaarlijken kerel die onmiddellijk onschadelijk moet worden gemaakt! riep Brand uit, die van ontzetting verbleekt was.

— Dat wist ik, zoodra ik de oogen van den man gezien had, en de zonderlinge wijze waarop zij in zijn hoofd geplaatst zijn! zeide Raffles schouderophalend. En ik ben zeer blij, dat Henderson den dans ontsprongen is!

Van het gelaat van den reus was ook alle kleur geweken toen hij met doodelijk ver-

schrikten blik naar het onnoozele stukje hout keek, dat den dood had kunnen brengen, toen hij stotterde:

— Zal ik onmiddellijk de politie gaan waarschuwen, mylord?

— Neem toch niet aanstonds het woord politie in je mond, James! bestrafte Raffles hem. In dit geval zou dat verkeerd, en zelfs nutteloos zijn, moet ik vreezen! Zou jij bijvoorbeeld onder eede kunnen verzekeren, James, dat die vergiftige doorn, zooals sommige stammen der Dajaks ze uit hun blaasroeren blazen, uit dat huis werd afgezonden?

— Neen mylord, onmogelijk! antwoordde de reus trouwhartig. Het kon evengoed ergens anders vandaan zijn gekomen. Maar in geen geval van de overzijde, omdat de doorn aan mijn kant in den boom zat. Maar hoe hij er precies in zat, dat zou ik nu onmogelijk meer kunnen zeggen!

— Daar hebben wij het al! riep Raffles uit.

— Maar we hebben dien doorn niet nodig! riep Brand, die nu rood van woede en drift was geworden. Wij kunnen toch met ons drieën getuigen, dat wij dien moordenaar gisteren in de dievenkroeg gezien hebben?

— Ga jij dat dan eens aan de politie verklaren Brand, en wacht dan af wat zij zal doen! Wel man, zij zouden je vragen hoe jij daar kwam, wat je er te zoeken had gehad, waarom je niet door de voordeur was binnengekomen — je zoudt voorloopig worden opgesloten, en van het een zou het ander komen! En daarom zeg ik nogmaals — voorloopig geen politie in de zaak gemengd! Wij zullen het zelf wel eens opknappen met dien Griek, en het moet een waar genot zijn, een man van zijn kaliber te berooven!

— Je wilt dus naar hem toegaan? vroeg Brand verschrikt.

— En dat zoo spoedig mogelijk!

— Maar hij zal dat huis niet meer bewonen! Hij zal verschrikt zijn door wat er gebeurd is, en de vlucht hebben genomen!

— Dat hij meer huizen heeft dan hetgeen Henderson heeft ontdekt wil ik gaarne aannemen — maar dat een man als hij zou vluchten, moet ik verwerpen! En daarom breng ik hem vanmiddag een bezoek teneinde zijn huis eens aan de binnenzijde te inspecteeren!

— Dan begeef je je in het grootste gevaar! riep Brand uit.

— Kent hij mij dan? Weet hij wie ik ben? Waarom zou ik hem niet kunnen bezoeken als een reiziger in wijnen, als een collectant voor een expeditie naar Nieuw Borneo? Hij is toch geen kluizenaar, die niemand ontvangt? Haal je geen muizennesten in het hoofd Brand,

en laten wij het gevaar vooral niet noodeloos overdrijven.

Brand zuchtte, maar hij zeide niets meer, want hij zag wel aan het gelaat van Raffles,

dat diens besluit vaststond.

De lunch werd tamelijk stilzwijgend gebruikt, want Raffles dacht ingespannen na, en Brand durfde hem daarbij niet storen.

ZESDE HOOFDSTUK.

IN DE MACHT VAN EEN DUIVEL.

Wanneer Raffles zich iets voornam van dien aard, dan liet hij er, zooals men dat noemt geen gras over groeien.

Onmiddellijk na de lunch nam hij dus al zijn maatregelen, teneinde dat bezoek te gaan brengen aan Kyriapoulos, dat moest dienen als inleiding tot het nachtelijke, en meer vruchtdragende bezoek, hetwelk hij hem later hoopte te brengen.

Brand had hem willen vergezellen, maar Raffles had dit geweigerd, en hem alleen opgedragen, dienzelfden middag het huis ook aan de buitenzijde, en vooral aan den kant van de Seine aandachtig te bestudeeren.

Wat Henderson aangaat — men zou hem voorloopig buiten de geheele expeditie houden, want het was niet onmogelijk dat een sluwe booswicht als die Griek, den spion van den vorigen nacht zou herkennen aan diens lichaamsbouw en van zulk een herkenning konden de gevolgen wel eens noodlottig zijn, want Raffles begreep zelf heel wel, dat hij te doen zou krijgen met een wreeden duivel, die klaarblijkelijk zelfs niet schroomde een mensch te doden, als dat bevorderlijk kon zijn voor zijn plannen, of zijn veiligheid moest beschermen.

Brand zou dus een klein motorbootje huren, of een sloepje met een aanhangmotor, zich voordoen als een hengelaar, en aldus de gelegenheid krijgen, zonder opzien te baren wat heen en weer te varen aan de achterzijde van het groote huis.

Wat Henderson aangaat, hij moest er zich mee vergenoegen, op een veiligen afstand op post te blijven staan, voor het niet te verwachten geval, dat Kyriapoulos ondanks alles toch achterdocht zou krijgen en het zou durven wagen op klaarlichten dag zich te vergrijpen aan een man, dien hij als een gevaarlijk tegenstander moest gaan beschouwen.

Want dit zag Raffles zeer goed in — die Griek was niet de eerste de beste, maar een sluwe schavuit, die natuurlijk zijn gevolg-

trekkingen had gemaakt uit het verslag in de ochtendbladen, en die wel verband zou hebben gelegd tusschen de vlucht van twee geheimzinnige indringers uit het kroegje en den tocht dien een derde man op den bagagedrager van zijn auto had meegemaakt, om vervolgens een van zijn helpers neer te slaan.

Hij moest begrijpen dat er een macht aan het werk was, die poogde, de zijne te weerstreven, en die ook iets ontdekt had van den cocaïnesmokkelhandel, die door hem geleid was.

Daar kwam nog iets bij.

Zooals men weet hadden de drie kerels, den nacht tevoren door Raffles en zijn vrienden neergeslagen, en die op zijn aanwijzing in bewusteloozen toestand waren weggehaald door de politie, zooals het met een vakterm heet „doorgeslagen”, en verteld, dat men een zekeren Miggi-Mauggi in de Seine had geworpen, na zijn beenen met steenen bezwaard te hebben.

Het spreekt vanzelf dat de politie aanstonds naar het lijk ging dreggen op de aangezezen plek, en toen men wel de steenen met de touwen daaraan, maar niet het lijk vond, toen begreep men — en toen begreep ook Kyriapoulos, dat er iets geheimzinnigs gebeurd was, en dat er tegenover hem een man aan het werk was, die er blijkbaar belang bij had, hem uit alle macht tegen te werken.

Maar Raffles had toch iets voor! Want hij wist met wien hij te doen zou krijgen, en de Griek tastte slechts in het duister, en kon nog alleen maar vermoeden!

Het was omstreeks half drie in den middag toen Raffles, die zijn uiterlijk weder volkomen veranderd had, en er nu uitzag als een gepensioneerde militair van hoogen rang, op de Place de la République in een taxi stapte, geheel in het zwart gekleed, en met een actentasch onder den arm.

En zoo uitmuntend was zijn vermomming, dat de chauffeur ondanks zichzelf voor hem in de houding was gaan staan, en gesalueerd

had, in de stellige overtuiging, met een kolonel in burger te doen te hebben.

De tocht naar Auteuil duurde bijna drie kwartier, want het is een der grootste voorsteden van Parijs en vrij ver in het zuiden gelegen.

De voornaamste straat slingert zich tusschen twee rijen huizen door, waarvan er nog eenige dateeren uit den tijd, toen Auteuil een op zich zelf staand dorp was, en men bijna drie uren noodig had, om te paard of met de postchaise het plaatsje te bereiken.

Aan den eenen kant grensden de huizen óf onmiddellijk, óf er van gescheiden door een min of meer grooten tuin, aan de oevers van de Seine.

De kade hield hier dus op, en liefhebbers van het water moesten vrij wat verder loopen, alvorens zij weder den oever konden bereiken.

Door de zeer korte dwarsstraten krijgt men dus telkens opnieuw een stukje van het water te zien, en Raffles had reeds een paar malen gemeend Brand te herkennen in een klein vletje, voorzien van een aanhangmotor, en hij bewonderde hem om de natuurlijke wijze, waarop hij zijn rol als hengelaar vervulde.

En Raffles zag dadelijk dat Henderson het goed had opgemerkt — het huis van den Griek behoorde inderdaad tot een van de oudste van die wijk.

Het was een groot huis, vierkant, drie verdiepingen tellend, en met een laag, plat dak, hetwelk op de vier hoeken een van die kunstig bewerkte schoorsteen had, waaraan de bouwmeesters uit het midden van de achttiende eeuw zoo veel zorg besteedden.

Naar het scheen had het huis oorspronkelijk een stoep gehad, maar die was langzamerhand verdwenen door het geleidelijk ophoogen van de straat, en alleen de bovenste trede was nu nog over.

Dit ophoogen had ook tengevolge gehad, dat de oorspronkelijke sousterrainramen zoo goed als geheel onder de oppervlakte van de straat waren verdwenen, en hun tegenwoordigheid werd nu nog maar alleen verraden door den achterkant van blauwe stoepsteen, die nog juist even zichtbaar was.

Raffles zag dit onmiddellijk, zoodra de auto stilstond, want hij was een scherp waarnemer, en er ontging maar heel weinig aan zijn aandacht.

En van het oogenblik dat hij uitstapte was hij de gepensioneerde kolonel die hij dacht voor te stellen.

Hij beval den chauffeur op hem te wachten, stapte met militaire schreden op het huis toe, en schelde aan.

De deur werd geopend door een man dien hij aanstonds herkende — het was een van de helpers, het moest dus Atos, of het moest Etos zijn! Nu echter droeg hij een eenvoudig livreejasje.

Hij keek den bezoeker vragend aan, met zijn koolzwarte, stekende oogen, en vroeg in heel goed Fransch:

— Wat is er van Uw dienst, mijnheer?

— Ik zou gaarne dadelijk je meester willen spreken, vriend! antwoordde Raffles, in dat zuivere, onberispelijke Fransch, dat hij evengoed sprak als de beste Parijzenaar. Zeg hem dat ik niet langer dan tien minuten van zijn tijd misbruik zal maken. Hier is mijn kaartje. Ik ben kolonel Dujardin.

De man nam het visitekaartje een weinig besluiteloos aan, maar bood toen zwiingend den bezoeker een gemakkelijken stoel aan in de groote hal, met marmer geplaveid, en verdween met het kaartje langs de prachtig bewerkte, breede trap van eikenhout, die naar een soort van portaal voerde, in den vorm van een half rond balkon, voorzien van een fraai bewerkte, koperen leuning, en waarop aan weerszijden twee gangen uitliepen.

De man ging langs een van die gangen weg.

En niet zoodra waren zijn voetstappen geheel weggestorven of Raffles stond op, en opende vlug na elkander alle deuren die hij maar zag, teneinde een haastigen blik te werpen in de vertrekken, waartoe die deuren toegang gaven.

Er was een buitengewoon fraaie eetzaal met drie hooge vensters, afgesloten door zijden gordijnen, met een monumentaal buffet, er was een modern ingerichte billardkamer, die licht kreeg door een groote lantaren in de zoldering, er was een ontvangsalon, ingericht volgens den luchtigen stijl vol krullen en versieringen van den Veertienden Lodewijk, er was ook een boekerij, streng en bijna somber ingericht, beschoten met donker eikenhout en met een zeer zware leestafel in het midden van de kamer.

Aan weerszijden van de middentrap versmalde zich de vestibule tot een gang, en ieder van die twee gangen scheen tot achter aan het huis door te loopen, want Raffles kon duidelijk op verren afstand, aan gene zijde van den achtertuin, de zon zien schijnen op het kabelende Seinewater.

Maar plotseling hield hij met zijn onderzoekingen op.

Hij stond doodstil midden in de hal.

Eensklaps had hij het stellige gevoel, dat men naar hem keek.

Hij nam onmiddellijk zijn houding van ouden snorrebaard weder aan, draaide zich naar alle richtingen, en keek rond.

Hij was alleen, daaraan kon hij niet twifelen, en toch had hij nog altijd dat onbehagelijke gevoel, dat er een paar oogen op hem gericht waren, zonder dat hij kon waarnemen, aan wie die toebehoorden, of waar zij zich bevonden.

Hij ging weer in den gemakkelijken stoel zitten, dien hij zooeven had verlaten, en wachtte nu onbewegelijk, maar ondertusschen gaf hij zijn oogen goed den kost.

De hal was, zooals gezegd, tamelijk groot, en gemeubeld met zware, ouderwetsche meubelen. Rondom waren de wanden tot op manskoude hoogte beschooten met zwaar eikenhout, en daarboven hingen fraaie gobelins, die jacht- en krijgstaferelen voorstelden.

Op de eikenhouten trap lag geen looper, waarschijnlijk om het prachtige hout van de treden des te beter tot zijn recht te laten komen.

Raffles was er volkomen zeker van, daar er zich niemand in de kamer had bevonden, die hij zoo vlug had onderzocht — vlugger misschien dan goed en verstandig was voor een gepensionneerden kolonel van een jaar of zeventig, en toch kon hij die gewaarwording niet kwijtraken, dat hij niet alleen was — dat men hem beloerde.

Maar lang duurde die toestand toch niet, want een oogenblik later keerde de grieksche bediende weder terug, en verzocht Raffles beleefd hem te willen volgen.

Raffles keek scherp naar het gelaat van den man, maar er viel niets anders op te lezen dan onderdanigheid en vriendelijke hoffelijkheid.

Hij stond op, nam zijn hoogen hoed, en volgde den man met zijn stijven stap, terwijl hij zijn knevelpunten opdraaide.

Hij ging de trap op, op de hielen van den bediende, en het viel hem op, hoe stil dit groote huis was.

Klaarblijkelijk bewoonde Kyriapoulos het geheel alleen, en had hij vrouw noch kroost.

De beide mannen gingen de rechtsche gang in, zoodra zij het halfronde portaal hadden bereikt, dat uitzicht gaf op de vestibule, en Raffles lette zeer nauwkeurig op den weg, dien hij moest gaan.

De gang maakte aan het einde een bocht, volgde toen waarschijnlijk den zijmuur van het afzonderlijk staande huis, en halverwege die tweede gang opende de bediende een deur, boog afgemeten, en liet den gewaanden kolonel binnengaan.

Raffles hoorde de deur zachtjes weder achter zich sluiten en nu stond hij alleen tegenover den man met de groene oogen, in een fraai gemeubelde werkkamer, die met twee ramen uitzag op den grooten achtertuin, en verder over

de Seine en de landerijen en landhuizen op den anderen oever.

Kyriapoulos droeg op dat oogenblik een onberispelijk wandelcostuum. Hij leunde met zijn smalle, gespierde rechterhand op een fraai bureau ministre, dat tusschen de beide ramen geplaatst was.

Hij stond met zijn rug naar het raam gewend, maar Raffles kon zijn gelaat toch voldoende onderscheiden. Er lag een uitdrukking van eenigszins verbaasde hoffelijkheid op, toen hij den hem onbekenden bezoeker met een kleine buiging begroette en op een stoel wees, dicht bij het bureau, terwijl hij, nog altijd zwijgend, een zijdelingschen blik wierp op het visitekaartje, dat hij nog in de linkerhand hield.

Met zijn stijve beenen ging Raffles op den hem aangewezen stoel toe, en nam erop plaats.

Maar hij zorgde er wel voor, zoo te gaan zitten, dat hij met een enkele beweging zijn revolver kon grijpen, indien het noodig mocht zijn.

Toen pas ging zijn gastheer ook zitten en vroeg in uitstekend Fransch, met slechts een bijna onmerkbaar accent:

— Ik heb het genoegen te spreken met kolonel Dujardin?

— Die ben ik, mijnheer! antwoordde Raffles met een kleine buiging.

— Wilt gij mij het doel van Uw bezoek zeggen?

— Ik zal aanstonds terzake komen, mijnheer! begon Raffles, en hij verwenschte de sluwheid van den Griek, die hem zoodanig geplaatst had, dat het volle licht uit de beide ramen op zijn gelaat viel, terwijl diens eigen trekken in de schaduw bleven.

Hij maakte met bevende vingers, die immers moesten trillen van ouderdom, het slot van de actentasch los, nam er een lijst uit en begon:

— Ik ben bij U gekomen, mijnheer Kyriapoulos, omdat men U als zeer rijk heeft afgeschilderd, en omdat ik U om geld kom vragen! Het zal U bekend zijn, dat zeer vele van onze arme gewonden helaas nog altijd in een beklagenswaardigen toestand verkeerden.

— Ik heb er van gehoord, kolonel! zeide de Griek afgemeten.

— Welnu, ik maak deel uit van een commissie, die zich ten doel heeft gesteld, geld bijeen te brengen voor die ongelukkigen, een ruim fonds, waaruit zij gesteund kunnen worden. Ik zelf ben weliswaar zeer oud, maar —

— O, gij zijt niet altijd even oud, kolonel! hernam de Griek met een raadselachtig lachje, en een licht in zijn oogen, dat Raffles op zijn hoede deed zijn. Gij hebt oogenblikken dat gij heel vlug te been zijt — naar men mij heeft

gezegd! Wilt gij U niet ontdoen van die zware tasch die daar op Uw knieën ligt?

— Zij hindert mij volstrekt niet, mijnheer! antwoordde Raffles koel.

— Geef ze toch maar hier — het zou onbeleefd van mij zijn, zulk een ouden man, die zeker aan den grooten oorlog heeft deelgenomen, met zulk een zware tasch bezwaard te laten!

Hij was reeds opgestaan, nam Raffles de tasch af, en legde ze glimlachend op zijn bureau.

Het voorwerp had eigenlijk moeten dienen, teneinde een eventueelen greep naar zijn revolver te maskeeren, en Raffles begon zich vrij onbehagelijk te gevoelen. Er was iets in de sfeer van het geheele vertrek, dat hem niet aanstond, maar meer nog in de oogen van den man, die hem onophoudelijk bleef aangluren tusschen zijn half dichtgeknepen oogleden.

— Van welk regiment zijt gij, als ik vragen mag? vroeg de Griek eensklaps, alsof hem dit nu pas inviel.

— Van het veertiende regiment, Linietroepen! antwoordde Raffles op goed geluk.

— Zoo waarlijk? Dat is aardig! Ik heb bij dat regiment als vrijwilliger dienst gedaan. Het lag destijds dicht bij Verdun! Gij herinnert het U natuurlijk?

Raffles begreep dat hij zich op uiterst gevaarlijk terrein had begeven. En hij was een te goed menschenkenner om ook nog niet iets anders te begrijpen.

Die Griek wantrouwde hem — erger nog — hij geloofde niet aan zijn identiteit! Wat hij daareven zei van zijn vlugge bewegingen, dat sloeg stellig op de haast, waarmede hij nog geen tien minuten geleden die vier deuren geopend had, zoo vlug als alleen een jongeman het had kunnen doen!

Heel zachtjes ging de hand van Raffles naar zijn revolverzak.

Maar hij had nog geen centimeter afgelegd, of de schelle stem van den Griek klonk bevelend:

— Laat Uw handen rustig op Uw knieën rusten, Kolonel!

Toen Raffles opkeek, zag hij den blinkenden loop van een revolver in de vuist van den Griek. Waar deze het wapen zoo spoedig en ongemerkt vandaan had gehaald was hem een raadsel — maar nu was het daar, en het wees dreigend naar zijn hoofd, volkomen onbewegelijk, en blijkbaar vastgehouden door een hand, die met vuurwapens wist om te gaan.

En Raffles begreep dat hij doorzien was, begreep, dat hij een dwaasheid had begaan, en dat hij met een heel wat sterker tegenpartij te doen had gekregen, dan hij ooit had kunnen vermoeden.

De Griek was zonder een lid te verroeren blijven zitten en alleen de groene oogen fonkelden boosaardig in het witte gezicht.

Raffles gaf zich niet eens de moeite tegenover zulk een man de verbaasde of de verontwaardigde te spelen. Hij had zijn gedachten wel bij iets anders noodig — en dat was, den loop van die vervaarlijke revolver een andere richting te geven!

Zijn hersens werkten met verbazende snelheid, maar voor hij nog een of ander besluit had kunnen nemen, gebeurde er alweer iets anders, dat hem alle moeite om iets te doen of te bedenken bespaarde.

Achter hem was geruischloos een groote boekenkast opengegaan, de bediende was met twee stappen achter hem, aansluitend over het dikke tapijt, en het volgende oogenblik voelde hij zich de witte pruik ontrukken, die hem had behooren te vermommen.

En ondanks alles moest hij de zelfbeheersching van den Griek bewonderen, die niet naar zijn bediende had gekeken, maar altijd naar het gezicht van zijnen bezoeker! Ook nu bewoog hij zich nauwelijks, toen hij met een kort lachje zeide:

— Ik wist het wel! Ik begreep dat hier iets achter zat! Wie je bent weet ik nog niet, maar ik zal er wel achter komen! Tenminste als het nog de moeite waard is — want je hebt den langsten tijd geleefd, dat begrijp je zeker wel!"

De Griek stond nu met een ruk op, en zijn oogen flakkerden met een boosaardig licht, toen hij vervolgde, de revolver op geen meter van Raffles borst:

— Dacht je soms met een kind te doen te hebben gehad? Ik weet wat er met den cocaïne-handelaar is gebeurd! Ik weet zelfs waar hij zich bevindt! Ik heb heel wat taxichauffeurs in mijn dienst — en het noodlot, of de duivel, hoe je het noemen wilt, heeft een spelletje met je gespeeld, en gewild, dat je juist een van die chauffeurs hebt aangeropen om den half verdronken man te vervoeren! Het is waar dat je op honderd meter afstand van je huis bent uitgestapt — maar mijn mannen weten hun plicht goed! Maar ik laat mij niet dwarsboomen — en wie zich op mijn weg durft vertoonen, wie mij hinderlijk is — dien vertrap ik! Dus jij waart het, die gisteren in de dievenkroeg gekomen bent — natuurlijk om mij te leren kennen! Thans dring je hier bij me binnen, onder een vermomming! Maar door een kleine verborgen opening heb ik je gadegeslagen! Want een man als ik moet op alles rekenen, en half en half verwachtte ik reeds je bezoek — want natuurlijk zou je willen weten, wie de geheimzinnige lastgever was! Nu weet je

het — en daarmee heb je je eigen doodvonnis gevelde!

Het volgende oogenblik trad de Griek bliksemsnel achteruit — een metalen geluid klonk — het was of hij bij den rand van zijn schrijfbureau aan een korten hefboom rukte — Raffles

voelde den vloer onder zijn voeten zich begeven, en langs een zeer steilen tunnel of schacht gleed, of liever stortte hij naar omlaag, terwijl met een doffen klap het luik zich weder boven zijn hoofd sloot.

ZEVENDE HOOFDSTUK.

EEN STRIJD OM HET LEVEN.

Raffles kwam terecht in een volkomen donkere ruimte, waarin zelfs niet het minste lichtschijnsel doordrong.

Hij was half versuft van den val, maar tot zijn diepe vreugde bemerkte hij dat hij niets gebroken had, en alleen maar armen en beenen tamelijk erg geschaafd.

Hij begreep ook aanstonds, dat het niet het doel was geweest, hem onmiddellijk te dooden, anders zou er wel een ander middel zijn gebruikt. Hij kon nauwelijks tien meter zijn gevallen, en dan nog langs een schuine schacht, die waarschijnlijk door een ongebruikte kamer heenliep, of wellicht tusschen twee muren door. Wie weet was het wel een oude schoorsteen, niet meer gebruikt sedert een verbouwing van het huis.

Raffles kwam overeind, betastte zijn ledematen, slaakte een zucht van verlichting toen het bleek dat hij kon loopen, en bromde voor zich heen:

— Dat is nu het gebrek aan oefening en ervaring! Ik ben een domkop geweest! Ik ben in handen gevallen van een duivel! Maar waarom doodde hij mij niet aanstonds als ik hem in den weg sta! Denkt hij nog nut van mij te kunnen trekken?

Raffles stond even na te denken, in de duisternis die volkomen was, en vervolgde toen zijn alleenspraak:

— Zou hij me willen martelen? Hij ziet er wel naar uit — maar ik zou dat wel wat overdreven vinden, nu hij nog niet eens weet wie ik ben, en met welke middelen ik hem zou kunnen bestrijden, als ik dat wil! Maar al dit gepraat dient tot niets — ik ben erg lichtzinnig geweest, en ik moet de gevolgen daarvan trachten te ondervangen! Laten wij om te beginnen eens zien of de zaklantaarn nog werkt.

Raffles stak de hand in zijn broekzak en haalde daar het voorwerp uit, dat hem maar hoogst zelden verliet.

Wonder boven wonder was het instrument intact gebleven, en het volgende oogenblik verlichtte het met zijn heldere stralen de zonderlinge gevangenis, waarin Raffles zich thans bevond.

En zeker was die gevangenis zonderling te noemen, want Raffles bemerkte, dat zij niet alleen geen lichtopening had, maar ook geene, die licht zou kunnen doorlaten! Er was geen venster, er was geen deur — en de eigenaardige tunnel waarlangs hij was afgegleden was van boven afgesloten door het vloerluik, dat zeker van staal gemaakt was.

Zijn verblijfplaats was ongeveer drie meter hoog en de tunnel begon in een hoek van het vierkante vertrek, dat niet veel meer dan twee en een halven meter langs iedere zijde mat.

Er stond geen enkel meubelstuk, hoe klein ook, en het zou volkomen onmogelijk zijn, op eenige wijze den onderkant te bereiken van de tunnel, nog daarvan afgezien, dat het zeer waarschijnlijk onmogelijk zou zijn, langs de steile wanden daarvan omhoog te klauteren.

Maar veel meer dan het gebrek aan een deur, aan een venster, en aan meubels trof Raffles het zonderlinge uiterlijk van den vloer, de wanden en de zoldering. Die waren van een dof zwart, en Raffles trachtte aanvankelijk vruchteloos uit te maken, van welk materiaal wanden en vloer waren gemaakt.

Hij stampte met zijn voet op den grond, die dof weerklonk, sloeg op de wanden die in het geheel geen weerklank hadden. Toen haalde hij zijn zakmesje te voorschijn, en niet zonder moeite wist hij iets af te schrappen van een der wanden, en nu lag er een uiterst fijn, grijszwart poeder op den palm van zijn linkerhand.

Raffles keek er met groote verbazing naar, en eindelijk kwam het over zijn lippen:

— Graphiet! Wat voor den drommel heeft

dat te beduiden? Waarom sluit de man mij op in een gevangenis van graphiet?

Hij stond hier wel vijf minuten over na te denken, zonder tot eenig besluit te komen, toen hij plotseling een gewaarwording onderging, die hem, ondanks al zijn kracht en sterken wil, een doffen kreet deed slaken — een kreet van ontzetting en wanhoop.

Het was een gewaarwording van warmte, die tot hem doordrong.

Het was volstrekt niet hinderlijk, het was zelfs nauwelijks merkbaar, maar Raffles wist zeker, dat het hier warmer was, dan toen hij pas omlaag was gevallen.

Aanvankelijk meende hij, dat de kleine ruimte, waarin hij ademhaalde, zelve de oorzaak was van dat gevoel van warmte, maar dat denkbeeld moest hij verwerpen, want daartoe was hij nog te kort in die eigenaardige cel.

De hitte werd reeds sterker, en Raffles begon te begrijpen, dat de warmtebron zich moest bevinden buiten het eigenlijke vertrek.

Hij ging in een hoek zitten, sloot een kort oogenblik de oogen, en toen begreep hij, als bij ingeving, het ontzettende, dat hem te wachten stond.

Raffles was te zeer doorkneed in de chemie en alle uitvindingen van den laatsten tijd om niet te weten, dat graphiet gebezigd wordt, evenals ongebluschte kalk, bij het vervaardigen van de zoogenaamde electrische ovens, die moeten dienen tot het vervaardigen van kunstmatige diamanten.

Door betrekkelijk zeer eenvoudige middelen en de toepassing van electrischen stroom die naar koolspitsen wordt geleid, wordt er binnen in een blok graphiet een hitte ontwikkeld, die tot vijf en dertig honderd graden Celsius kan stijgen!

Welnu hij bevond zich binnen in zulk een oven!

Het helsche doel van dien duivel in menschengedaante was nu duidelijk genoeg — hij moest niet alleen gedood worden, maar tot ieder spoor van hem moest verdwijnen! Heel langzaam zou de hitte grooter worden en zeker zouden er wel zeven uren verlopen op zijn minst, voor die waanzinnige hitte bereikt was, van meer dan drieduizend graden.

Maar dan zou er ook van hem en van zijn kleederen niets anders over zijn dan een nietig hoopje asch, een paar handenvol misschien, die gemakkelijk te verstrooien zouden zijn op den adem van den wind.

En niemand zou ooit kunnen bewijzen dat een levend mensch daarbinnen was geweest, dat het een mensch was geweest die den bewoner van het huis een bezoek had gebracht....

Wat is een crematorium, een gewone lijkverbrandingsoven, vergeleken bij die ontzettende hitte, die alles verteert, die metalen, welke het moeilijkst smeltbaar zijn, doet vloeien als klaar water?

Raffles zat zoo wel een kwartier ter neder, en voor het eerst sedert langen tijd gevoelde hij zich bekruipt door doodsangst!

Te sterven viel niet zwaar, als men het kon doen met het gelaat naar een vijand gekeerd, als men het kon doen bij de verrichting van een schoone daad, als die dood iemand tot nut strekte — maar hier te verkolen, te vergaan tot asch — er aan denken was bijna meer dan hij kon verdragen!

Maar plotseling sprong hij overeind, en schold zichzelf voor zwakkeling, en spande zijn hersens tot het uiterste in, teneinde te pogen, zijn leven te redden.

Het was krankzinnigheid, maar beter was, iets te doen, met de wetenschap, dat het toch nutteloos zou zijn, dan hier werkeloos den dood af te wachten.

Hij begon overal op de wanden te kloppen, schopte er tegen met zijn voeten, maar zij klonken bovenaan en van onderen, links en rechts juist op dezelfde, doffe wijze.

Raffles begreep dat de graphietplaten op zijn minst een decimeter dik moesten zijn, en het moest den Griek duizenden gekost hebben, dit vertrek te laten vervaardigen.

Aan de buitenzijde werd het zeker nog versterkt door een metalen geraamte, en op vele punten werd het verhit door den electrischen stroom, telkens een weinig meer, totdat het einde zou zijn gekomen.

Daarna zou het dagenlang duren, voor het graphiet weer was afgekoeld.

Misschien was er wel een mantel van baksteen omheen, zoodat een soort van kom gevormd werd, waarin men telkens ververscht water kon laten stroomen, dat de afkoeling natuurlijk tot op weinige uren zou kunnen beperken.

Hij opende het grootste lemmet van zijn zakmes, en begon als een waanzinnige aan te vallen op dien muur, die de kleur had van een doodkist.

Na een kwartier had hij misschien een half gram of nog minder poeder van een plek weggekrabd, want het grafiet was onder sterken druk ineengeperst, en bijna zoo hard als marmer.

Maar hij gaf het niet op, en bleef doorgaan, ofschoon de hitte steeds grooter werd.

Hij wierp zijn zwarte jas af, trok zijn vest uit, rukte zich den boord van den hals, en begon opnieuw te werken, ofschoon de wand op sommige plekken reeds zoo heet was, dat men ze

nauwelijks met de bloote hand kon aanraken.

Na een half uur had hij een hoopje graphiet van den muur geschraapt, dat gemakkelijk plaats kon vinden op een nagel. —

Toch ging hij verder, steeds verder, wel wetende, dat hij iets moest doen om den waanzin te bannen, die zich anders zeker van hem zou meester maken.

Zijn slapen begonnen te kloppen, en nu en dan zag hij vurige slangen en sterren voor zijn oogen verschieten.

De vloer was reeds zoo heet, dat hij telkens op een andere plek moest gaan staan en reeds drong de geur van het schroeierende zoolleder in zijn neusgaten.

Maar hij hield vol, ofschoon de punt van zijn mes reeds was afgebroken en hij schraapte verder, terwijl hij zijn zaklantaren met den haak aan een hemdsknoop had vastgemaakt.

Het was hem alsof zijn kleederen van gloeiend lood waren, dat zijn huid rimpelde, en hij voelde hoe het zweet uit alle poriën drong en toch onmiddellijk opdroogde.

Zijn tong zwol in zijn mond, en hij zou op dat oogenblik niet hebben kunnen spreken, hij zou zelfs geen geluid hebben kunnen voortbrengen. Hij zou niet meer hebben kunnen schreeuwen.

Zijn ademhaling kwam heesch en fluitend met moeite uit zijn verdroogde longen, en hij voelde zijn oogen als vurige ballen in zijn hoofd branden.

Hij had geen besef meer van tijd of plaats, hij wist niet hoe lang deze verschrikkelijke marteling geduurd had, hij wilde alles opgeven, zich uitstrekken en als een man den dood onder de oogen zien, toen plotseling, boven het doffe geraas binnen in zijn hoofd uit, een geluid klonk als een zware slag, dadelijk gevolgd door een soort gerommel, alsof er een steenen muur instortte — en toen trilde, juist waar hij stond, de muur van graphiet onder een verschrikkelijken slag.

Raffles wilde schreeuwen, het uitkrijgschen waar hij was, maar hij was er niet toe in staat.

Hij wankelde achteruit en zonk op een knie neer, maar de slagen verdubbelden zich, steeds heviger, steeds sneller na elkander, en eensklaps drong iets glinsterends door den muur heen — het was de punt van een houweel!

En eindelijk kon Raffles met moeite uitbrengen, en hij meende dat hij schreeuwde, ofschoon het maar een heesch gefluister was dat niemand kon verstaan:

— Vlugger! Vlugger!! — Ik sterf!

De punt verdween weer — keerde terug — verdween opnieuw — en toen viel met groot geraas een groot brok graphiet naar binnen.

Als een dronken man wankelde Raffles naar het gat toe.

Twee geweldige armen grepen hem in de borst, en trokken hem niet zonder moeite door de nauwe opening — en toen voelde Raffles hoe zijn krachten hem begaven. Een wolk breidde zich over zijn geest uit — in zijn ooren kwam een geluid als van een donderende waterval, en hij bezwijmde.

Toen hij weer tot zichzelf kwam, lag hij op zijn rug in een smalle gang, met wanden van kleine, geglazuurde tegels en vrij helder verlicht door een electrische lamp aan de zoldering.

Brand lag naast hem geknield, met een uitdrukking van innige vreugde op zijn bleek gelaat, en een eind verder scheen Henderson op wacht te staan, met een houweel of koevoet naast zich.

Raffles haalde diep adem, poogde zich op te richten en vroeg met een flauwe stem:

— Ben jij het, mijn jongen? God zegen je, jullie zijn juist op tijd gekomen! Het had geen vijf minuten meer kunnen duren — geef mij nog wat water!

Brand schonk hem met van blijdschap trillende handen een glas frisch water in uit een karaf die naast hem stond, en nadat Raffles gedronken had, vroeg hij weer:

— Waar heb je me hier gebracht? Ben ik nog in zijn huis?

— Ja, spreek niet zoo hard! We moeten je zoo gauw mogelijk zien weg te krijgen! Hijzelf is uitgegaan, met een van die kerels, en Henderson heeft den ander heel leelijk toegetakeld — misschien komt de schurk er niet meer van boven op! Maar Kyriapoulos kan ieder oogenblik terugkeeren! Hij verwachtte je natuurlijk als een hoopje asch terug te vinden! Goede hemel, wat hebben wij een doodsangsten uitgestaan!

— Hoe ben je er achter gekomen — Hoe heb je het kunnen ontdekken?

— Dat was eigenlijk louter toeval! Een uur of drie geleden —

— Ben ik zoolang in dat verschrikkelijke ding geweest? riep Raffles ontzet uit.

— Op zijn minst twee en een half uur! Maar je hebt ook een half uur in een flauwte gelegen, en ik durfde je niet vervoeren. Nu dan, omstreeks drie uur geleden voer ik met het bootje langs zijn tuin, toen ik hem aan de achterdeur zag verschijnen met zijn hoed op, zijn wandelstok onder den arm, en blijkbaar gereed om uit te gaan. Een van de kerels was bij de garage bezig en reed de auto naar buiten. Dat vond ik natuurlijk vreemd, omdat ik wist dat jij nog nauwelijks vijf minuten binnen kon zijn, en zeker bij hem zou zijn toegelaten! Wij had-

den immers afgesproken dat je het mij dadelijk zou komen zeggen als hij belet zou geven, of je niet wilde ontvangen.

— Dat is zoo! En verder!

— Toen mijn argwaan eenmaal was gewekt, en ik moest vreezen dat je misschien iets overkomen was, ging ik onmiddellijk Henderson halen die bij mij in het bootje stapte, en wij hadden nog de gelegenheid om Kyriapoulos te zien weggrijpen. Mijn hemel, ik kan het denkbeeld niet verdragen, dat we je misschien niet zouden hebben teruggezien, als de kerel niet toevallig in zijn tuin was gekomen om eenige bevelen te geven aan zijn tweeden handlanger! Nu, wij zagen hoe die naar een soort van loods ging in den tuin, en daarin verdween.

Dadelijk legden wij ons schuitje aan, sprongen op den oever, en ijlden naar die loods, juist toen hij weer naar buiten trad. Nu, hij was weinig minder sterk dan Henderson, maar die won het toch!

Het was een prachtig gezicht, die twee reuzen elkander met hun vuisten te zien bewerken! Eindelijk gaf Henderson hem een rechtschen hoek, die zoo geweldig aankwam, dat de kerel achterover tuimelde, en in zijn val een paar planken met zware gereedschappen omtrok die hem leelijk toetakelden. Wij bonden hem vast en knevelden hem, Henderson greep het eerste het beste wapen, dat gelukkig een houweel was, en we waren in een minimum van tijd binnenshuis. Wij doorzochten het, klaar om alles neer te beuken wat ons in den weg trad, maar het was volkomen verlaten en eindelijk kwamen wij in den kelder waar een buitengewone hitte ons dadelijk trof. Niet zonder moeite bereikten wij, na een paar zware deuren te hebben vernield, den buitenkant van den graphietmuur. Ik begreep dadelijk alles. Het was er zoo beestachtig heet, dat je nauwelijks kon ademen, maar Henderson viel direct op den wand aan — en de rest weet je!

— Ik dank jullie beiden — je hebt me van een verschrikkelijken dood gered! zeide Raffles eenvoudig.

— Spreek daar niet van! Kun je je bewegen? Zou je kunnen loopen?

— Ik geloof het haast wel, al ben ik nog wat duizelig. Het zal beter gaan als ik in de frissche lucht kom. Laten wij maar maken dat wij wegkomen — maar mijnheer Kyriapoulos heeft een heel hoge rekening met mij te vereffenen.

Niet zonder moeite stond hij op, en leunend op den schouder van Brand, strompelde hij door de gang, terwijl Henderson de voorhoede vormde.

Maar eensklaps stond de reus stil, en fluisterde verschrikt:

— Ik hoor voetstappen — zij zijn teruggekomen!

Onmiddellijk stonden allen stil, en Brand trok zijn revolver, vastbesloten om er zich van te bedienen, als het noodig mocht zijn.

Er naderden snelle schreden, wellicht van den bediende, die het bloedende, gebonden lichaam van zijn makker had gevonden in de loods, nadat hij de auto had gestald.

In zijn dulle woede scheen de man volstrekt geen voorzorgsmaatregelen te nemen, maar was aanstonds het huis binnengestormd, bezielde door een voorgevoel van wat er geschied was, want het kon niet anders of de beide medeplichtigen waren op de hoogte van het bestaan van den oven des doods!

— In die nis — vlug! beval Henderson, die de leiding had genomen. Ik zal het licht uitdraaien! Laat het overige aan mij over!

Brand geleidde Raffles naar een soort van inham in den muur, Henderson ging den schakelaar van het licht omdraaien, en voegde zich toen haastig bij de anderen.

Het was hoog tijd, want de schreden kwamen steeds nader, en een paar tellen later kwam een zware gedaante vloekend de gang in.

Maar hij kwam niet ver, want als een tijger wierp Henderson zich in de duisternis op hem, greep hem bij de keel, drukte hem met inspanning van al zijn krachten achterover, en bonsde hem met het hoofd tegen den steenen vloer.

Toen klonk zijn hijgende stem:

— Ik heb hem, mijnheer Brand! Ga gauw voorbij — de trap op, en dan den tuin in.

Half op den tast liep Raffles zwaar leunend op Brand de gang uit; zij beklommen de trap, en hoorden nog hoe Henderson den helper met kracht van zich af slingerde, zoodat die nogmaals met den steenen vloer kennis maakte, en hen toen hijgend volgde.

Een halve minuut later stonden zij in den tuin, Henderson nam Raffles in zijn armen, alsof hij een kind ware, en zij snelden zoo vlug zij maar konden naar den oever van de Seine en stapten in het roeibootje, waarop Brand ijlings den aanhangmotor aanzette.

Op het oogenblik dat zij zouden wegvaren, zagen zij een man achter een der ramen van het noodlottige huis, die met een gebaar van krankzinnige drift de vuist tegen hen schudde.

— Ja, schud jij je vuist maar, mijnheer Kyriapoulos, zeide Raffles met een grimmig lachje, wij spreken elkander nog nader!

GOOCHELBOEK VOOR IEDEREEN

door HAN DE LANGE e.a., een bron van

Uitbundige pret!

Ook
voor
U!

Dit vermakelijke en onderhoudende boek voorziet voor vele huisgezinnen in de behoefte naar prettige verpoizing. — Om een goed geheel te verkrijgen, werden de talloze puzzles, kunstjes, goocheltoeren enz. enz. ingedeeld in 12 hoofdstukken, waarvan wij de titels alsmede een korte beschrijving hieronder laten volgen.

638 BLADZIJDEN DRUKS, MET 600 ILLUSTRATIES

Wij zijn in de gelegenheid U dit vermakelijke en handige boek, gebonden in keurigen stempelband aan te bieden voor slechts..... desgewenscht betaalbaar in maandelijksche term. van f 1.— of meer.

f4.90

KUNSTJES EN PUZZLES.

Met vragen en antwoorden. Een pracht-verzameling voor jong en oud! Een schat van de aardigste luciferskunstjes, puzzles, eenvoudige rekenkunstjes, enz. enz., die men te allen tijde in huislijken kring of gezelschap kan uitvoeren. Meer dan 100 afbeeldingen verduidelijken den tekst.

NIUWE KUNSTJES MET HORLOGES, RINGEN ZAKDOEKEN EN VLAGGEN.

Een unicum op dit gebied! De titels van eenige der hoofdstukken laten wij volgen om een beeld van den inhoud te geven. Het (zoo genaamd) verrullen van een horloge; de geheimzinnige handschoenen met de ringen; vlaggen te veranderen in zijden linten; diverse trucs met handschoenen.

GEZELSCHAPSPELEN VOOR JONG EN OUD.

Een handleiding voor ouders en leiders, om kinderen en gasten aangenaam bezig te houden. Deze verzameling bevat spelletjes voor regendagen, voor verjaardagen en feestpartijtjes, o.a. tafelspelletjes, schrijf- en briefspelletjes, enz.

SILHOUTETEN, HANDSCHADUWBEELDEN.

Rijk geïllustreerd met allerkoddigste voorstellingen. Gegeven worden dieren-silhouetten, karakterstudies. Figuren met bijbehoren, een schaduw-pantomime enz.

KUNSTJES MET KAARTEN EN EENVOUDIGE HULPMIDDELEN.

Wanneer men zich deze hoogst interessante „Kunstgrepen” met de kaarten heeft eigen gemaakt, zal men bij vrienden en gasten een uitroep ontlokken „onbegrijpelijk”. Vele illustraties verduidelijken den tekst.

GOOCHELKUNSTJES VOOR IEDEREEN.

Nog een schitterende verzameling van de meest spannende goochelkunstjes, die iedereen zich eigen kan maken. Hoogst amusant!

DE SALON-ARTIST.

Een handleiding voor amateur-goochelaars. Met weinig moeite en tijdverlies kan men wonderlijke goocheltoeren aanleeren, om zijn vrienden en gasten op partijtjes aangenaam bezig te houden. Rijk geïllustreerd.

EENVOUDIGE GOOCHELTOEREN DIE IEDEREEN DOEN KAN.

69 Kunststukjes, verduidelijkt door even zoveel afbeeldingen! Amusante, onderhoudende bezigheid, welke vele uren verpoizing zal geven!

GOOCHELEN MET GELD.

Een prachtige verzameling van eenvoudige kunstjes met geld, die zoowel zonder als met eenvoudige hulpmiddelen kunnen worden uitgevoerd. Toegevoegd met meer dan 60 afbeeldingen. Uit den

inhoud noemen wij bijv. Het geheimzinnige lucifersdoosje, de gehypnotiseerde gulden het ideaal van den vrek, enz.

GOOCHELEN IN DE HUISKAMER.

Een serie van 15 goochelkunstjes, waarvan vele wel bij naam bekend zijn, doch waarvan de bijzonderheden hier uiterst duidelijk worden weergegeven, zoodat ieder in staat is, ze zelf te leeren. Een greep uit den inhoud: Een zakdoek te voorschijn tooveren, de ring aan den tooverstok, zakdoeken waarvan de kleur verandert, de klimmende ring, enz.

GOOCHELKUNSTJES MET PAPIER.

Vermakelijke kunstjes met papier, zeer aanbevelenswaardig om kinderen prettig en gezellig bezig te houden; met 13 afbeeldingen.

KUNSTSTUKJES MET KAARTEN ZONDER HULPMIDDELEN.

Een serie interessante kunststukjes, die de volle belangstelling van het gezelschap waarborgen. Eenige voorbeelden: Het raden van kaarten; een demonstratie van gedachtenlezen; de herrijsing uit de asch; het zeggen hoeveel kaarten zijn aangeraakt; een gekozen kaart als de zoveelste uit een spel laten komen als men aangeeft enz. enz.

Een boek voor iedereen. OOK VOOR U! Het plezier en de voldoening, die het U schenkt maken het den prijs volkomen waard!

N.V. BOEK- EN KUNSTHANDEL H. NELISSEN, Prinsengracht 627 - A'dam - Giro 60092

Ondergeteekende verzoekt franco te zenden

I EX. GOOCHELBOEK VOOR IEDEREEN

geb. in linnen stempelband voor den prijs van f 4.90. Het bedrag ad f 4.90 / de 1e bet. van f is aan U ingezonden. Doorslaan, wat niet wordt verlangd

Naam:

Adres: